

Nr. 40 (280)

Anul IX
8 octombrie 1960

Artista amatoare
Margareta Pislaru

(pag. 24)

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

PENTRU PACEA LUMII

Pe linia întăririi păcii și colaborării între popoare, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, șeful delegației R.P. Române la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U., a oferit la sediul misiunii permanente a R.P. Române un dîneu în cinstea reprezentanților noilor state independente, care au devenit membre ale O.N.U. la actuala sesiune. La dîneu au participat: Toura Gaba, ministrul Afacerilor Externe al Ciadului, Maurice Dejean, ministrul Afacerilor Externe al Republicii Africa Centrală, Doudou Ihian, ministrul Afacerilor Externe al Senegalului, Paulin Freitas, ministrul Afacerilor Externe al Togoului, François Aplogan, ministrul de Finanțe al Dahomeyului, Mamadou Aw, ministrul Economiei al Republicii Mali, Hagi Farah Ali Omar, ministrul Economiei al Somaliei, Zenon Rossides, ambasador al Republicii Cipru, Louis Rakotomalala, ambasador al Republicii Malgașe.

De asemenea au luat parte Ferdinand Oyono, reprezentantul permanent al Camerunului la O.N.U., Mathieu Ekra, membru în parlamentul Coastei de Fildeș, și Albert Balima, director al Departamentului Politic din Ministerul Afacerilor Externe al Voltei Superioare.

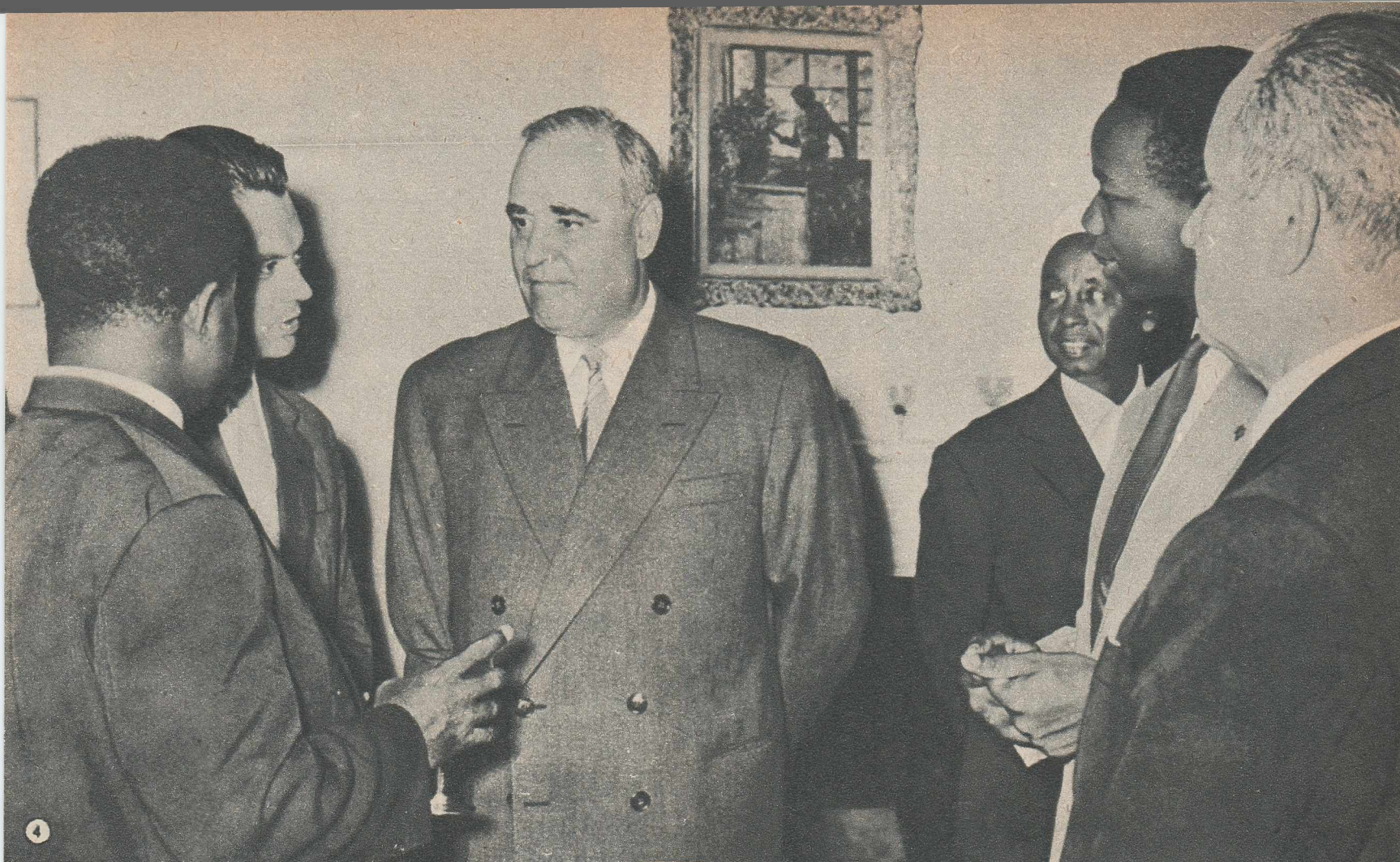

La dîneu au participat tovarășii: Ștefan Voitec, Leonte Răutu, Eduard Mezincescu, Silviu Brucan, precum și tovarășii Bazil Șerban, Mihai Magheru, Mircea Malița și Stanciu Stoian.

În cadrul întîlnirii, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej și ceilalți membri ai delegației române s-au întretinut amical cu oaspeții.

În timpul dîneului s-a toastat pentru prietenia dintre poporul român și popoarele țărilor noi membre ale O.N.U., pentru dezvoltarea relațiilor multilaterale între Republica Populară Română și aceste țări.

4

① Conducătorului delegației noastre îi este prezentat ministrul Afacerilor Externe al Republicii Africa Centrală, Maurice Dejean.

② Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej întreținându-se cu ministrul Afacerilor Externe al Togoului, Paulin Fratras.

③ Membri ai delegației R.P.R., în frunte cu tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej,

întreținându-se cu Doudou Ithian, ministrul Afacerilor Externe al Senegalului, și Louis Rakotomalala, ambasador al Republicii Malgășe.

④ Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej discutând cu un grup de participanți la dîneu.

⑤ Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej și ministrul Economiei al Somaliei, Hagi Farah Ali Omar.

5

① Un aspect de la sosirea invitaților la dejunul oferit de conducătorul delegației sovietice, N.S. Hrușciov, în cinstea conducătorilor unor delegații la sesiunea O.N.U. În prim-plan, tovarășii N.S. Hrușciov și Gh. Gheorghiu-Dej.

② Tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, conducătorul delegației R. P. Române la O.N.U.

③ O imagine de la una din ședințele Adunării Generale a O.N.U. În fotografie: tovarășii Gh. Gheorghiu-Dej, Ștefan Voitec și Leonte Răutu.

④ Tovarășul N. S. Hrușciov împreună cu tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej și alți oaspeți în parcul vilei reprezentanței sovietice de la Glen Cove.

Ca la un stat major înaintea bătăliei... Cel șase frați tractoriști stabilesc țintele spre care trebuie să se îndrepte în noua zi de lucru. Prislea fură și el, cu ochii și cu urechile, tot ce se poate fura...

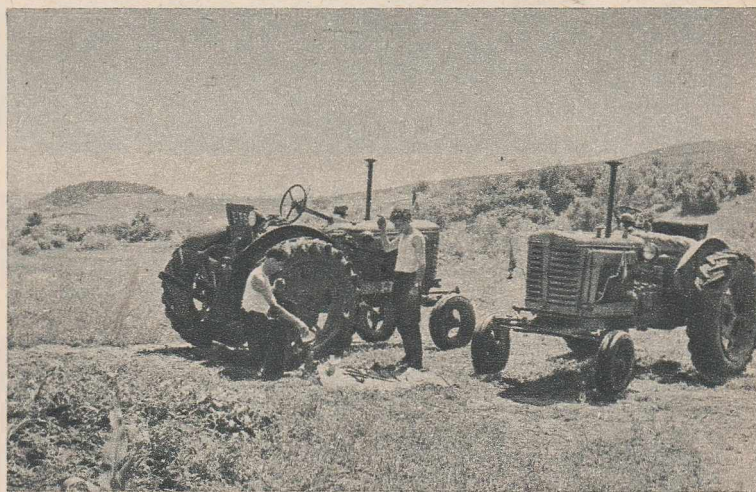
6 frați pe 270 de cai!

Fotoreportaj de B. DUNĂREANU (text) și O. ARCADIE (fotografii)

Mai întâi a fost... primul! Adică Ion Rusu. Se prea poate ca în copilăria lui (destul de amărâ) să se fi visat cutreierînd întinderile pe un cal uriaș și năzdrăvan... Se prea poate să nu fi visat așa ceva. Cert e că flăcăul cu dinții mai albi decît zăpada s-a întors din armată pus pe șoferie — cu dorința fierbinte în inimă și cu carnetul de meșeriaș în buzunar. Iar cînd s-a născut S.M.T. Agnita, Ion a lăsat mașina și s-a suit pe tractor, a prins cu hărnicie volanul în mâini și pentru fiecare picătură de sudoare stoarsă cîndva de boieri și chiaburi tatălui său Pantelimon, fost argat pe vremuri, a înfipt de trei ori mai adînc plugul în brazdele colectivei (între colectivisti erau și frații lui). După primul, a venit al doilea, de fapt... primul dintre frați: Iosif; după al doilea, al treilea și tot așa pînă la al șaselea! Unul l-a

atras pe celălalt, iar astăzi și-au unit idealurile și puterile într-una și aceeași brigadă de tractoriști, fruntașă în raionul Agnita. Dintre toate brigăzile, depășirile față de plan cele mai mari și mai constante le realizează „cei 6”: 20-25%; economiile la piese de schimb și lubrefiante tot ale lor sînt cele mai mari: peste 40.000 lei într-un an; la concursurile individuale de tractoriști, premiile le-au luat doi frați: Virgil și Iosif Rusu.

De fapt ei nu-s numai șase. Pantelimon Rusu, tatăl lor, le completează numărul, devenind al șaptelea: cu toate că-i pensionar, fostul mecanizator însă nu are liniște, nu are pic de liniște: stă toată ziua în mijlocul băieților lui, și asta nu numai la... fotografiat. Nu-s șase, deci, dar nici șapte: pentru că... li se alătură și al optulea: mezinul Mihai, prin „contagiune”, a început și el să dea tîrcoale „balaurului” de 45 cai.

Cînd surprizele parcursului nu pot fi evitate, proverbul cu... „brînză pe bani” nu funcționează. Dacă intervine o pană, frații se ajută între ei... frățește.

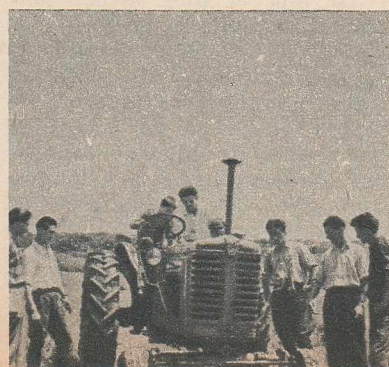
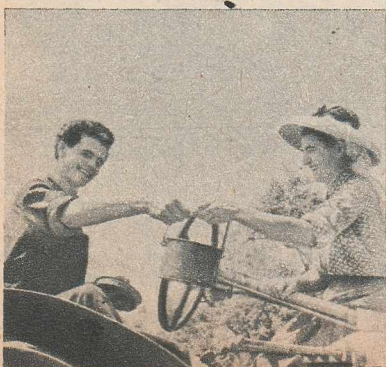

Ora mesei este tot atit de plăcută, pentru că de obicei frații iau masa laolaltă. Niculae are o bucurie în plus: îl aduce mîncarea... „cineva”.

Bătrînul și mereu tînărul tată, Pantelimon, controlează adesea munca celor șase fii ai săi. „Controlorul” își face treaba voluntar — dar e foarte sever!

În ceasurile de răgaz pentru cel șase frați, îl poți afla pe Mihai sus, pe „balaur” l Sus, lângă volanul mai mare decît ei. Ceilalți, în jur: șase profesori și un elev. Nu-i rău!

...După cum nu-i rău nici să joci o partidă de șah în familie, în timpul rezervat odihnei. Jucătorii sînt numai doi, dar „chibiții” trăiesc și ei emoțiile disputei...

Toată ziua împreună! S-ar zice că fiecare așteaptă duminica, să se mai ducă pe la casa lui. Da' de unde! În primul rând pentru că această „casă a lui” e o casă... tot comună, novă, realizată din muncă și economii. În materie de economii Pantellimon Rusu ține o multiplă contabilitate: un catastif gros, cu intrări și ieșiri (ieșirile mai... încet)... dar numai pentru celibatari. În al doilea rând pentru că duminica se organizează excursii și cei șase petrec iar împreună (în curind familia ya avea 5 motociclete); sau se duc la vânătoare. Iar după vânătoare, urmează tradiționalele povești vânătoarești (adevărate!), tot în familie!

Duminica și în zilele de sărbătoare masa se ia... tot împreună, acasă la tata, în grădina. Întorel numai capul în stînga și brazele pe care ai muncit îți mîngie privirea și, chiar fără să-ți ureze, îți... creează o inegalabilă „poftă bună”!

ei șase tractoriști sînt... opt. Pentru a, lui Ion, Gheorghe, Niculae, Virgil, Cornel și Iosif Rusu, așa cum se vede și în mijlocul fotografiei, li se arătură mereu și tatăl, pensionarul Pantellimon Rusu, ba chiar și mezinul, Mihai, care prezintă și el... simptome de viitor mecanizator.

Într-o zi de primăvară timpurie a acestui an, m-am dus în parcul Mihailovski, intenționând să desenez o schiță a pavilionului Rossi. Am luat cu mine un mic șevalet de lemn și creioane. Ici și colo se mai zărea câte un petec de pământ acoperit cu zăpadă, care era însă afinată, gata să dispară. Ciorile, înfoiate de umezeală, zburau jos de tot deasupra teilor bătrâni, iar vrăbiile făceau mare zarvă, cuprinse de o neliniște primăvărată. De pe ramurile negre și încă dezgolite se prelingeau picături reci și trebuia să te strecoari cu băgare de seamă printre pomi, pentru ca apa să nu-ți picure pe după guler.

Parcul era pustiu. M-am așezat pe o bancă în fața pavilionului și m-am apucat să desenez.

Peste vreo cincizeci de minute am văzut venind spre mine, cu pasul apăsător, un milițian. Deși încă tânăr, milițianul era tare mândru de răspunderea pe care o poartă pentru această grădină și pentru tot ceea ce se petrece aici.

— Nu vă deranjați, puteți desena mai departe — îmi spuse el cu un aer sever. Vreau să vă atrag însă atenția că în grădina noastră există locuri și mai frumoase. Ba chiar acoperite. Cel puțin nu riscați să vă udați.

— Vă mulțumesc. Mă simt bine aici.

Milițianul își duse mâna la cozoroc și se îndepărtă.

A mai trecut o jumătate de oră și am auzit în spatele meu un foșnet: doi adolescenți nahimoviști se uitau, peste umărul meu, la desen.

Olga FORȘ

I E R I

Ș I A Z I

Ilustrații de Valentina D

— Vă place desenul? — i-am întrebat eu.

Unul dintre ei, care părea mai mare, a dat din cap.

— Da, ne place...

— La „Ermitaj” vă duceți? — Ne ducem. Ieri ne-am uitat la tablourile lui Rembrandt.

— Ce v-a plăcut mai mult? Băieții schimbă între ei o privire, își spuseră ceva în șoaptă, apoi răspunseră într-un glas:

— „Fiul rătăcitor”.

I-am întrebat de ce le-a plăcut tocmai acest tablou.

Băieții se fisticiră și nu-mi răspunseră. În cele din urmă, cel mai vîrstnic dintre ei mă desluși cu un glas care era în prefacere:

— Ați văzut ce călcîi are fiul? Îți sare numaidecît în ochi; omul a avut mult de umblat, mult de tot. E isto-

vit. Se vede că nici nu-și mai simte picioarele. Iar tatăl... E tatăl...

Ne-am încins la vorbă. Am aflat că dintre toate gările metroului din Leningrad le place cel mai mult gara „Puškinskaia”.

— El șade acolo — spuse despre statuia lui Pușkin băiatul cel mai mare, mijindu-și visător ochii de culoare deschisă — și compune versuri. Iar în spatele lui e vara la Detskoe Selo. Soarele abia a răsărit și e încă răcoare...

— Pe vremea aceea i se spunea Țarskoe Selo — îl corectă băiatul mai vîrstnic, a cărui față se și împetrișase cu pistrui veseli de culoare roșcată.

Băieții s-au oferit să mă conducă pînă acasă. Luin-

du-mi șevaletul, creioanele pînă și poșeta, ei au por în pas de marș, în timp ce sprijinindu-mă de nelipsii mei baston și gîfîind, mergeam grăbită după ei, stăduindu-mă să nu rămîn p mult în urmă. Luindu-și mas bun în stația de autob băieții m-au sfătuit:

— Ar fi bine să desen „Aurora”. Acum e a noast a școlii „Nahimov”. E navă-școală!

Oleg, băiatul cel mai vînic, făcu un semn cu ca spre bastonul meu și întrebă cu un aer preocupat: — Se deșurubează mîrul?

— Nu, da' de ce mă într m-am mirat eu.

— S-ar putea aranja se deșurubeze. Se scobes se înfige un briceag...

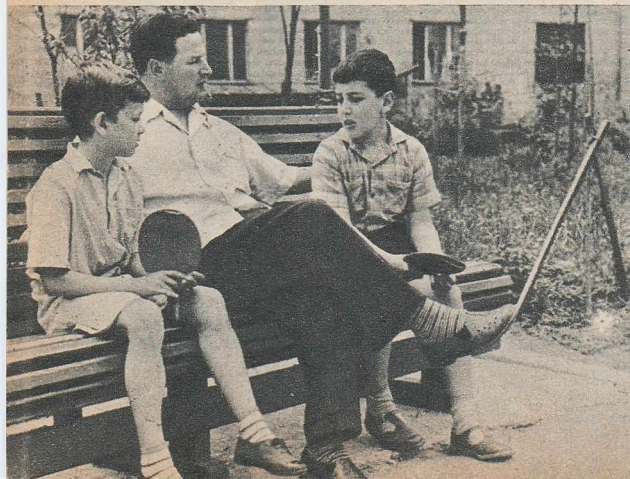
SCRIITORUL DIK ȘI EROII SĂI

de I. ALEKSEEV

Fotografii de G. KM

La Teatrul central de copii din Moscova a avut loc recent premiera comediei lui Iosif Dik, „Petka în Cosmos”. Astăzi această piesă este jucată pe scenele teatrelor de copii din Barnaul, Astrahan, Gorki și din alte orașe; au început repetițiile și la Teatrul micului spectator din Praga. Succesul piesei nu-l asigură numai subiectul antrenant și hazliu, montarea bine realizată și jocul plin de naturalitate și vervă al interpreților; la succes contribuie și caracterele bine conturate

Scritorul Iosif Dik stă adeseori de vorbă cu micii săi cititori.

ale eroilor, ca și atmosfera unei desăvîrșite înțelegeri reciproce dintre autor și spectatori.

Dar dacă în teatru, spectacolul acesta nu este decît prima întîlnire a copiilor cu Dik, în librării și biblioteci, Iosif Dik este o „veche” și bună cunoștință a copiilor și școlarilor, un prieten credincios, un dascăl sfătos și iubit, autorul unor cărți preferate, citite și răscolite pînă ce devin ferfeniță.

Încă din anul 1940 a apărut în presă povestirea „Prietenul meu”. Era cea dintîi lucrare tipărită a lui Dik. Există oare o sărbătoare mai mare pentru un începător în ale scrisului?! Modest, Dik își dădea seama însă că pînă la succesul adevărat mai e cale lungă. Munca abia începea, planurile se conturau, ideile prindeau viață...

Războiul însă răstoarnă totul. Locul condeiiu îl ia arma, locul camerei de lucru — cabina de avion. Nu trece mult și Dik este rănit. Grav rănit. În spital în lungile nopți de nesomn, Dik este nevoit să facă eforturi supraomenești ca să-și alunge gîndurile negre și să-și impună credința că viața nu s-a oprit în loc, chiar dacă îi lipsesc ambele mîini, chiar dacă planurile îi sînt spulberate și este cuprins de desperare...

Ceva mai tîrziu Dik se află la spitalul din Tașkent sub îngrijirea celebrului oculist sovietic academicianul Vladimir Filatov. În salon cu Dik — numai orbi. Ei sînt zgîrciți la vorbă, obsedați de groaznică nenorocire ce i-a lovit. Pentru a-i sustrage de sub apăsarea acestor gînduri, Dik începe să povestească. Și în zilele posomorite

O scenă din piesa „Petka în Cosmos” care reprezintă la Teatrul central de copii din Moscova.

și triste de toamnă, bolnavii îl ascultă lacon cu răsufierea oprită, pe acest tînar ostaș, care are labele ambelor mîini tăiate în război, care are grave arsuri pe față și la ochi, dar care vorbește cu înflăcărare despre soare, despre dragoste și devotament, despre oameni buni inimoși, despre viața care, oricum, meri trăită. Dik istorisește, improvizînd în me colorîndu-și povestirile cu amintiri și episoade din copilărie... Și din nou se trezește dorin

N-am apucat să chibzuiesc lelung la această propunere atît de ademenitoare: veni autobuzul.

N-am urcat greoaie pe scara din fața. Băieții și sprijineau cu energie mîile în care-mi țineam boabele. Deodată însă ușa s-a deschis, mașina a pornit și am rămas în urmă. Stăm descumpăniți din cauza zăpezii care fusese atît de multă încît nu am avut timp să plătim biletul. Am vădit acest lucru taxatorului, gîndindu-mă să cobor la mașină. Deodată mi se lăsa un loc și cineva îmi dădea un bilet...

Cînd am ajuns aproape de stație am auzit în spatele meu un tropăit și niște strigăte: „Aha, ea e! Nahimoviștii au ajuns!” din urmă.

Fetele lor aveau o expresie de parc-aș fi fost o spioană care le scăpase din mîini.

— Cum de-ați aflat adresa mea? — am întregat eu.

Oleg mi-a răspuns: — Am deschis poșeta, dar n-am găsit nici un buletin, nici altceva. Doar bani, să tot fi fost vreo cincizeci de ruble, și o scrisoare veche. Pe scrisoare era scrisă această adresă. Am luat autobuzul următor.

Liftul nu funcționa. Smulgingindu-mi din mîini șevalețul, creioanele, pînă și bastonul, băieții au prins a urca într-o fugă scara. Le auzeam glasurile amplificate de eou.

Deodată mi-a străfulgerat prin minte un gînd. Te pomenesti că ei s-au și apucat de modernizarea bastonului meu. Am grăbit pasul.

Abia în casă, cînd ședeam în jurul mesei și ne beam

ceaiul, l-am întregat pe băiatul cel mai mic:

— Care e numele tău de familie?

— Ermolaev — mi-a răspuns el distrat, uitîndu-se cu coada ochiului la rafturile cu cărți.

— Și al tău, Oleg?

— Ermolaev — răspuns băiatul după o scurtă ezitare, în timp ce răsucea în mîini un ceasornic de masă din vremurile de demult, cu un secret muzical.

L-am întregat apoi pe cei doi frați unde locuiește acum tatăl lor și ei mi-au spus că tatăl lor este înmormîntat în mormîntul frătesc care se află lîngă Sestroretsk, în apropiere de Leningrad.

Locuiesc în Piața Revoluției, lîngă palatul Kșeșinski, despre care se poate citi și în biografia lui Lenin. De la fereastra camerei mele se vede fortăreața Petropavlovsk. În spatele casei noastre se află căsuța lui Petru, aparată de o învelitoare de protecție, iar puțin mai departe, pe Neva, în fața școlii „Nahimov”, este acostată nava „Aurora”, un monument al revoluției...

E noapte albă și imaginația îmi revine tablouri ale trecutului. Istoria privește prin fereastra mea cu săgeata științei și a tehnicii. Dar tot atît de prețioși ca toate tezeurile istoriei, sînt oamenii noștri vii, însetați de a-și găsi locul în viață și de a-și folosi forțele.

Mă gîndesc la nepoții mei și la părinții lor, mă gîndesc la frații Ermolaev, copiii Leningradului... Ei sînt viitorul nostru.

De vorbă cu VLADIMIR COLIN

L-am găsit pe Vladimir Colin la redacția revistei „Viața Românească”. În așteptarea paginilor de la tipografie, scriitorul frunzărea un roman recent apărut în colecția „Cutezătorii”. Ideea unui interviu l-a surprins oarecum. De fapt nici nu venisem cu întrebările notate. Am luat cartea lăsată pe birou și am sugerat ideea unei discuții despre colecția „Cutezătorii” sau, mai precis, despre literatura pentru tineret.

— Ar depăși spațiul unui scurt interviu — mi-a răspuns scriitorul. În fond lucrul esențial ce s-ar putea cere cărții destinate tineretului este să fie, eventual, mai bună, mai atractivă decît literatura pentru adulți.

— Există totuși un anumit specific...

— Firește, dacă prin acest specific distingem energia și dramatismul acțiunii, conflictul izvorît din problematica vrșlei, conturarea hotărîtă a caracterelor, precizarea și acuratețea narațiunii și a dialogurilor. Deocamdată, literatura pentru tineret însumează mai cu seamă lucrările tipărite în „Cutezătorii”. Prin publicarea cărților de aventuri și științifico-fantastice, colecția acoperă însă numai unele secțiuni ale literaturii care interesează tineretul. S-a făcut într-adevăr un efort la noi pentru a transforma literatura de aventuri, pentru a face și din ea un mijloc de educare comunistă a tineretului. În ce mă privește, romanul pe care l-am publicat anul trecut, „Întoarcerea pescărușului”, a fost o încercare de a elimina aventura gratuită, înlocuind-o prin nararea unei întâmplări deosebite, în care sînt antrenati de fapt oameni obișnuiți, educați de partid.

Presă relatează zilnic o serie întreagă de fapte eroice săvîrșite pe marile șantiere, în uzine și fabrici. Ele relevă calitățile deosebite ale tinerilor constructori. Nu avem însă un roman bun al tînrului zilelor noastre; în paginile cărților nu întîlnim exemplul luminos al unui Pavel Korceaghin, izvorît din realitățile noastre. E o datorie de frunte a scriitorilor de a da tineretului un asemenea roman.

— Lucrați în prezent la o altă carte pentru tineret?

— Am terminat de curînd o carte pentru copiii mai mari. Ea pune problema luptei omului împotriva așa-ziselor forțe supranaturale. E vorba de o formulă instructivă deosebită, lucrarea fiind o încercare de a crea, spre deosebire de mitologiile existente, care povestesc faptele zeilor, o mitologie a omului. Cartea poartă titlul „Legendele țării lui Vam”.

— Titlul e un simbol?

— Nu. E vorba pur și simplu de numele unui popor, numit semînția lui Vam, care ar fi trăit pe teritoriul Dobrogei de astăzi acum vreo 5000 de ani. Legendele constituie o încercare de explicare a apariției religiei și a luptei omului pentru a se elibera de spaima care stă la baza religiei. În plus, reprezintă un elogiu adus măreției omului, care creează, cum spunea Gorki, „cea de-a doua natură”.

— Proiecte?

— Oscilez între mai multe proiecte literare. Bineînțeles că mă voi opri la unul, dar deocamdată încă nu știu exact la care. De altfel, viitoarea lucrare îmi este de obicei și mie necunoscută.

Bineînțeles că reporterul nu a plecat de la Vladimir Colin pînă cînd n-a aflat care anume dintre numeroasele sale proiecte va fi așternut mai degrabă pe hîrtie. Și a aflat: va fi o carte inspirată din realitatea construcției socialiste, mai precis va trata o problemă de morală comunistă.

AI. NICHITA

estăvilă de a scrie, din nou cuvintele se cer sternute pe hîrtie, cuvinte calde și pline de încredințare pentru medicii sovietici care i-au dat posibilitatea să-și continue activitatea literară, pentru mîinile vrăjite ale profesorului Filatov, pentru miracolul reîntoarcerii în viață. „Poetul nostru”, îl denumesc dragăstos olnavii. Și poetul compune mereu, slăvind soii, cîntînd natura, frunzișul ce freamătă sub reastră, bucuria de a trăi. Așa apare un ciclu de poezii din timpul războiului, prima lucrare de acest gen a lui Dik.

Tratamentul o dată terminat, Dik pleacă în spital direct la Moscova, la Institutul de literatură „Maxim Gorki”.

Cinci ani de studii la institut trec în zbor. Ni de încordată muncă, de căutări cînd încumate de succes, cînd terminate cu eșec. De uitat rămîn întîlnirile și discuțiile cu prieteni măestri ai condeiului sau serile de creație ținute la Iliia Selvinski, Serghei Mihalkov, Constantin Paustovski. Talentul lui Dik se afirmă, tot mai sigur devine scrisul lui. Poeziile trec pe planul doi, lăsînd loc ozei. Povestirile lui Dik sînt vesele și triste, amuzante și duioase. Apar culegerile de povestiri „Peștișorul de aur”, „Pîrlîul de foc”. Toate pentru copii și despre copii. Și cu fiecare lucrare nouă se întărește hotărîrea tînrului scriitor de a rămîne pînă la urmă credincios copiilor.

Povestirile lui Dik oglindesc lumea de azi zută cu ochi de copil în care își găsesc locul și ajutoarele peștișorul de aur, și poznele pisoiului cenușiu Kuzma Prutkovič, și dorința

fierbinte de a face fapte mari și frumoase. Lirismul cald, umorul plin de prospețime, morală fără „morale” și limbajul comun cu cititorul, iată în ce constă farmecul povestirilor lui Dik.

Sîntem acasă la scriitor. Pe pereții camerei sale de lucru — afișe cu „Petka în Cosmos”. În bibliotecă, pe birou — cărțile lui în limbile bulgară, romînă, cehă, polonă, chineză. Căci și copiii de peste hotare îl cunosc și-l îndrăgesc pe Dik. Operele lui sînt traduse și editate în multe țări.

În mașina de scris vedem o filă scrisă pe jumătate. «Este noua mea piesă — ne spune Dik. Mi-a fost greu să mă despart de „Petka”, poate de aceea m-am apucat să scriu din nou o piesă. Cum se va numi? Nu știu. Poate că „Sărac cu duhul”. E tot despre copii, numai că, spre deosebire de „Petka”, acțiunea se va petrece pe pămînt».

Dik este un om vesel, plin de viață. Nu e nevoie să-l rogi mult ca să-ți vorbească despre el. Ne povestește și despre ocupațiile sale preferate din timpul liber: fotografiatul, pescuitul, grădinaritul în livada sa de lîngă vilă; ne împărtășește plăcerea de a goni pe Marea Moscovei cu barca cu motor sau pe șosele cu „Volga” lui, cu care a străbătut întinderile Țării Sovietice în lung și în lat.

Neobosit și plin de neastîmpăr, el călătorește într-una, observînd, surprinzînd viața. Iar în viitor îl așteaptă noi drumuri, noi căutări creatoare, noi întîlniri emoționante cu micii săi cititori.

Noi lucrări dramatice și de estetică la Moscova

Editura „Iskusstvo” (Arta) din Moscova publică numeroase și variate lucrări originale privind estetica artei literare, plastice, cinematografice, precum și traduceri din limbi străine.

Astfel se află în curs de tipărire o ediție a „Esteticii” lui Hegel în 4 volume. Primele trei vor conține celebrele cursuri de estetică, iar al patrulea volum alte scrieri în acest domeniu, ale lui Hegel.

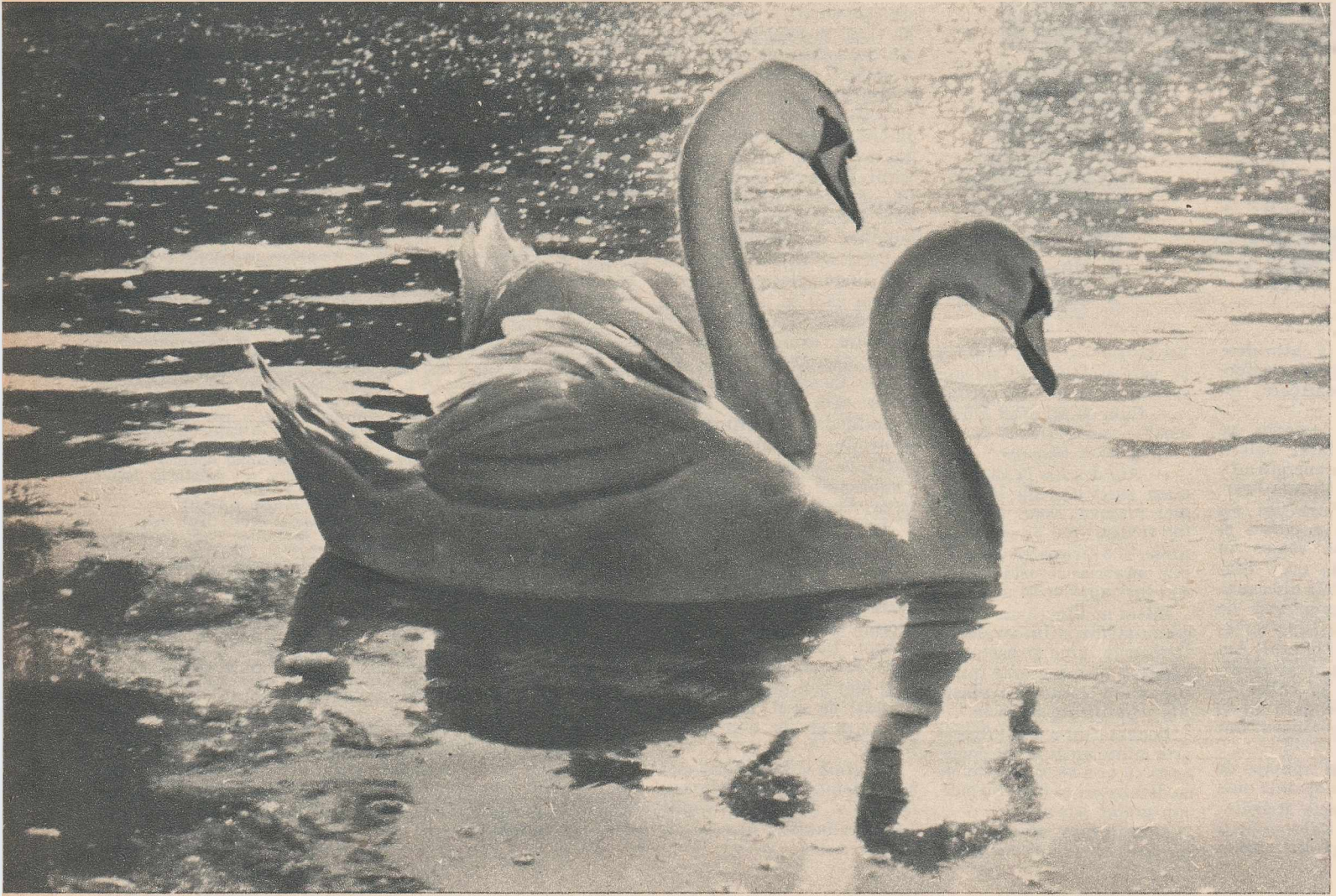
Gata tipărite sînt lucrările „Natura artei” de Ghenadi Pospelov și „Diversitatea națională a artei sovietice” de Iuri Surovțev.

Operele cunoscutului dramaturg sovietic N. Pogodin vor apărea anul acesta într-o ediție completă. Pînă în prezent au fost tipărite primele 3 volume.

De asemenea în colecția „Teatru”, editura va publica anul acesta culegerile: „Piese de autori cehoslovaci”, „Teatru finlandez”, „Piese franceze contemporane”, precum și un volum de Arthur Miller.

În colecția „Biblioteca dramaturgiei” vor apărea piese de teatru care n-au fost retipărite de multă vreme, ale lui Ben Johnson, Calderon, Pirandello, Feuchtwanger, Andreev etc.

Intermezzo cu lebede

Fotografii
de Gh. VINȚ

Adesea uităm să privim natura care ne înconjoară și abia pădurile întinsul mării, vântul ce încrețește oglinda lacului ne trezesc. Dar natura prezintă totdeauna și emoția pe care și-o creează pescărușii zburind sub nor, trăiește și în firul de iarbă ce se înalță între două pietre. Peisajul romantic nu trebuie căutat doar pe dulcile dealuri ale Tirnavelor și vocea naturii nu trebuie ascultată doar departe de centrele orașelor, între coline verzi, pe malurile de ape repezi. Sînt deopotrivă de plini de farmec bătrînii tei ai Galașilor cîmpii și peștișorii aurii, cu vîluri transparente, ce înoată în acvariul bătrînului oraș; și în Cîșmigiu, pe tulpinile copacilor și în rîzoarele de flori. Între betoane zidării, planșee, tramvaie, automobile, panselele continuă să tremure catifelelate și melcii să ostenească, sperioși, pipăind cu coarnele. Lebedele își așteaptă vizitatorii în parcuri și păsările cîntătoare săgetează deasupra aleilor cu frunze îngălbenite — deasupra atîtor alei ce au răsărit în acești ani.

Să nu le lăsăm să ne aștepte zadarnic.

C. I.

Muncitorii, țărani și cărturarii din R.D.G. luptă pentru pace și socialism (proiect de pictură murală) — tempera și tuș.

CU CREIONUL ȘI PENELUL PRIN REPUBLICA DEMOCRATA GERMANA

Desene de Romeo VOINESCU

Cu prilejul celei de-a 11-a aniversări a proclamării Republicii Democratice Germane — primul stat democrat și iubitor de pace din istoria poporului german — publicăm câteva desene care redau aspecte din viața și munca pașnică și constructivă a poporului R. D. G. Autorul lor, graficianul român Romeo Voinescu, care a vizitat de curînd Republica Democrată Germană, a redat în schițele făcute cu prilejul acestei vizite chipuri de oameni ai muncii, aspecte din orașele republicii, din gări, din porturi etc. Sînt câteva „note de drum” făcute cu mijloacele artei graficianului, care vorbesc despre munca și lupta pentru pace și socialism a poporului Republicii Democratice Germane, desfășurate sub conducerea Partidului Socialist Unit din Germania.

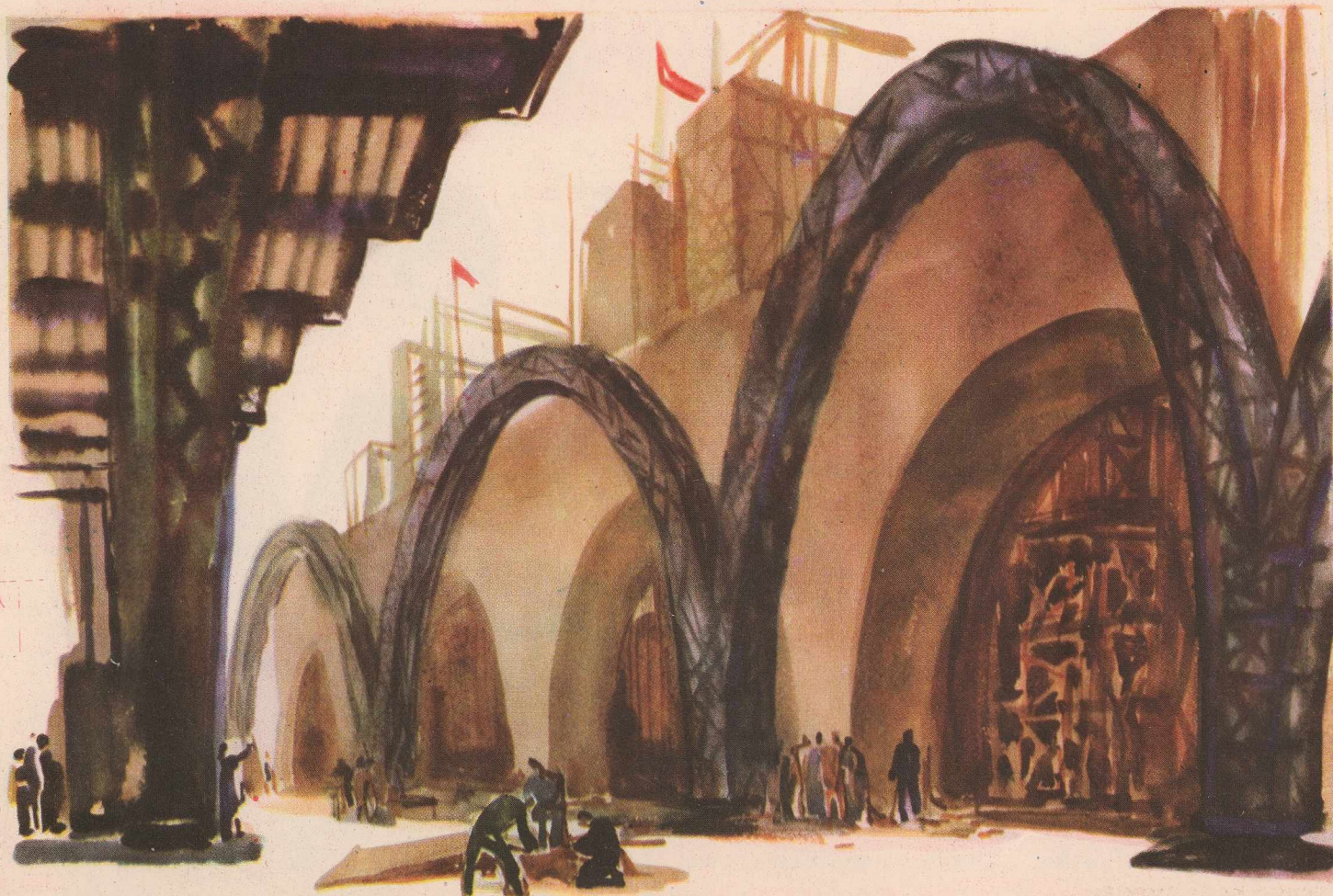

Muncitor german — acuarelă și tuș. ▶

Dresda se reconstruiește — creion.

Construcția gării Leipzig — acuarelă.

R. Voinescu

Portul Rostok — acuarelă și creion.

Cursă ciclistă pe Stălinalee — acuarelă.

CLUBUL de pe dealul CHIZIDULUI

Fotoreportaj de A. SĂGEATĂ

Sint aceiași oțelari ai Hunedoarei pe care i-ați mai văzut cu obrazul luminat de strălucirea metalului lichid. Dar de astă dată furnaliștii nu vor mînuî fonta, ci vioara, cuptorarii vor alege acuarele pe paletă și macaragii își vor recita poeziile. Sint aceiași oțelari care pregătesc formele — dar de astă dată nu pentru metalul incandescent, ci pentru culoare, melodie, vers.

Clubul muncitoresc „Siderurgistul” a fost inaugurat în octombrie 1959. Cuprinde 25 diferite cercuri și activități organizate, de la cor la studiul limbilor străine, de la dansuri populare la aeromodellism, cinematografie, croitorie — la care iau parte aproximativ șapte sute de persoane. ↓

Brigada artistică de agitație → a distileriei de gudroane, pregătind un nou program.

TRECUTUL ȘI PREZENTUL UNOR FOTOGRAFII

de AL. MIRODAN

Am în fața ochilor câteva fotografii. Fotoreporterul „Flacării” ni le-a adus în aparat de la Hunedoara, așternându-le apoi, proaspăt dezvoltate, pe masa redacției pentru a fi văzute, explicate cititorului și publicate. Sînt fotografii înfățișînd clipe din viața clubului „Siderurgistul”, unde muncitorii marelui combinat al oțelului se întîlnesc zi de zi cu artele și cultura.

Am în față câteva fotografii și, privindu-le cu atenție, văd dincolo de trecutul imaginilor, așa cum întîlnind pe neașteptate, după ani, un bărbat matur, redescoperi în el, emoționat, copilul pe care l-ai știut mai demult.

Am în față câteva fotografii din 1960; și-mi amintesc de anul 1953. Ce ar fi întîlnit, în iarna aspră de atunci, fotoreporterul „Flacării” pe locul unde acum funcționează, cu program și activitate, clubul?

Ar fi întîlnit pămînt, și dacă s-ar fi gîndit să fotografieze, ar fi prins în clișeu doar pămînt. Pămîntul înghețat și uscat de pe dealul Chizidului, unde se ridica, cu trudă, un oraș muncitoresc civilizată, altfel decît casele cenușii, chircite și îmbibate de fum din „orașul vechi”. Ar fi întîlnit atunci aparatul de fotografiat pămînt și trudă, și forțata utemiștilor care lucrau pe șantierul uzinei cocschimice.

Era pămînt atunci, o frîntură de pămînt pe un deal. Acuma, uite: o clădire din piatră albă și cristaluri.

Erau niște oameni atunci, niște activiști de la raion și de la regiune și împreună cu ei niște arhitecți care băteau dealul și-l cercetau și priveau încolo și-ncoace, întrebîndu-se unde să hotărască săparea pămîntului. Acuma, acolo se joacă șah între candelabre și perdele de pluș.

Erau niște muncitori atunci, niște comuniști și niște tineri chemați de U.T.M. să ridice o casă pentru cultură — și oamenii aceștia începură să înfigă casmaua-n pămîntul înghețat. Din lut a fișnit camera de muzică, unde, în jurul pianului, corul siderurgiștilor pregătește un concert pentru duminică.

Erau niște planuri atunci, cifre de buget și schițe pe hîrtie de desen. Din cuvintele scrise cu cerneală a apărut scena clubului și pe scenă muncitorii-actori, care repetă, sub îndrumarea regizorului, o scenă de dragoste...

Cinefiliii din cadrul cercului de fotoamatori, în plină activitate. ↓

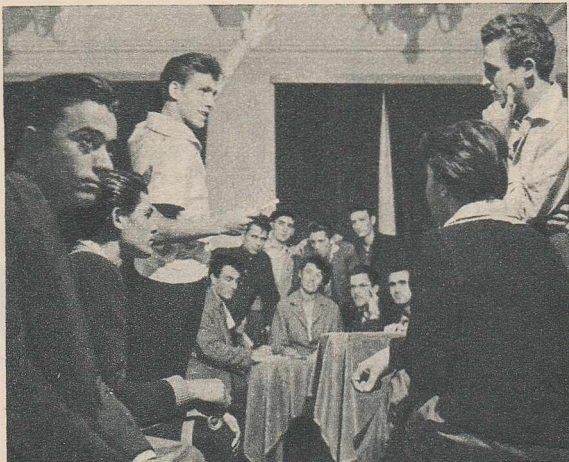

← Întrucît nu există cerc de șah, sportul acesta se practică pe baza... bunei înțelegeri a jucătorilor. Care sînt de altfel destul de mulți.

↑ Biblioteca centrală a uzinei numără aproximativ 38.000 volume, cu 1.019 cititori. Dar cel mai mulți iubitori ai cărții—două mii—sînt înscriși la cele patruzeci de biblioteci volante din secții.

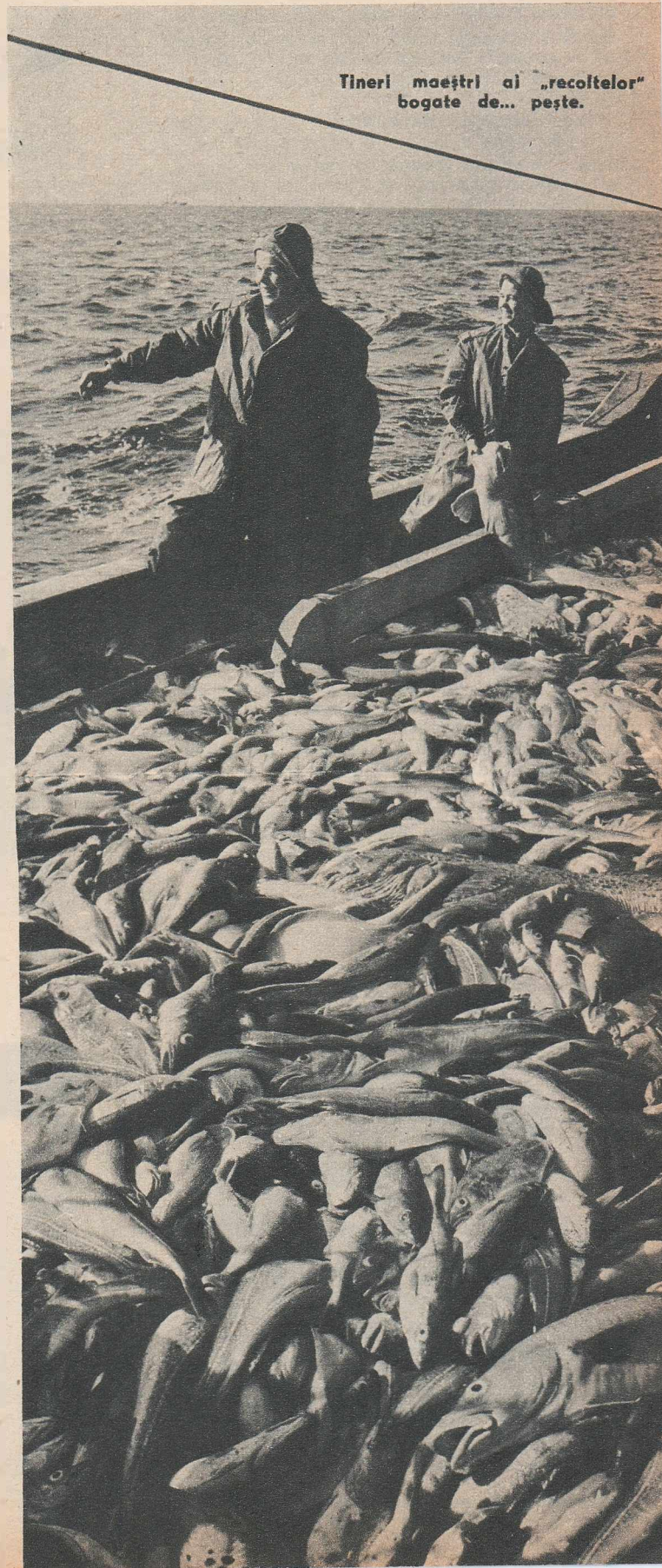
Cercul literar. Citește fiul unui furnalist — ascultă lăcătuși, tehnicieni, o operatoare la secția de radioamplificare... →

O parte a celor 65 de membri ai cercului plastic, pe drumul care duce la castelul Huniazilor. ↓

CAPITALA pescuitului arctic

Tineri maeștri ai „recoltelor” bogate de... pește.

Dincolo de cercul polar — acolo unde acum 4-5 decenii nu existau decît nesfîrşite întinderi sterpe și înghețate — în peninsula Kola, palpită astăzi o viață tumultuoasă. Omul sovietic a adus în Transpolaria livezi de meri și aparate de muls, instalații pentru extragerea metalelor prețioase și săli de spectacole, lanuri de cereale și flote pescărești... mai ales flote pescărești. Astfel, portul Murmansk, important centru industrial și cultural pe țărmul Mării Barent, cea mai puternică bază de pescuit a Țării Sovietice, poate fi pe drept cuvînt denumit capitala pescuitului arctic.

Dezvoltarea impetuoasă a Murmanskului a fost oprită vremelnic de asalturile turbate ale diviziilor hitleriste. Neputînd înfrînge apărarea eroică a fortăreței transpolare sovietice, fasciștii au recurs la bombardamente aeriene, distrugînd mai toate locuințele, cheiurile și instalațiile portuare.

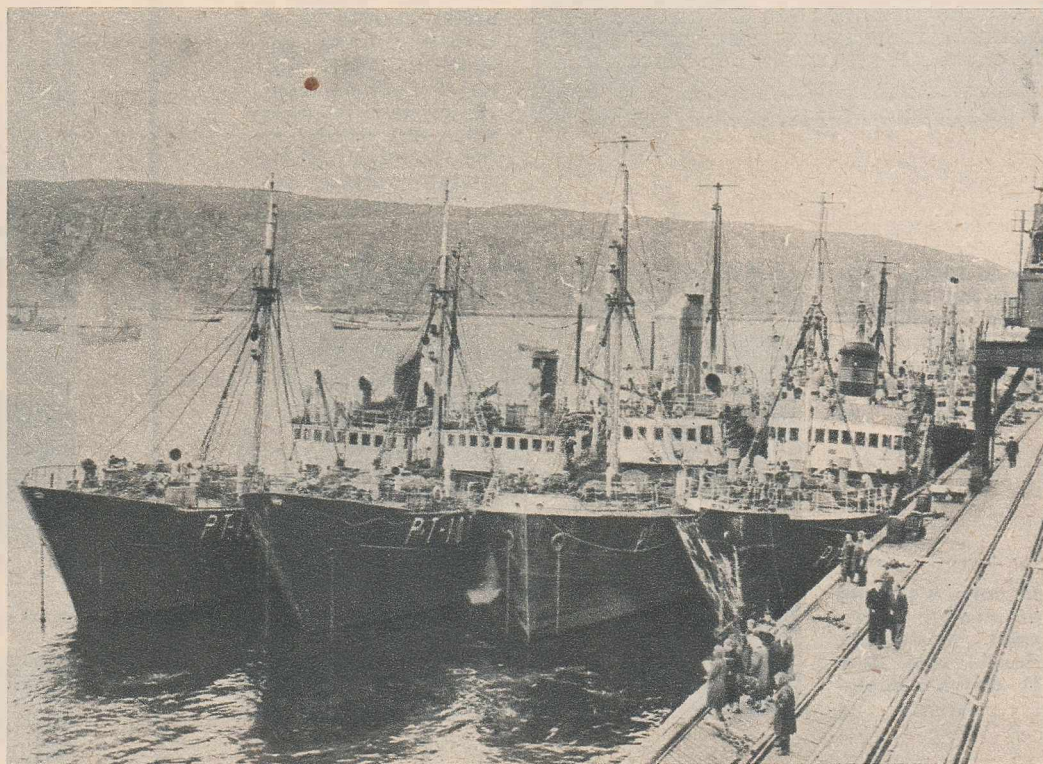
După victorie, Murmanskul renăscut din ruine și moloz a devenit o uriașă poartă maritimă a nordului Uniunii Sovietice. Pe largile sale străzi, bulevarde și cheiuri e o forfotă neîntreruptă. Pretutindeni, numai oameni ai mării care vin și pleacă, timonieri și pescari, marinari ai flotei comerciale, maștri ai „recoltelor” bogate de... pește, bătrîni lupi ai Mării Barent și ai Atlanticului de Nord, cercetători ai expedițiilor științifice polare, matrozi de pe motonava „Obi” sau de pe spărgătoare de gheață ce brăzdează mările arctice... Zi și noapte se rostogolesc în port butoaie cu pește, hibani de mare trandafirii, scrumbii, moruni congelată care se încarcă direct în vagoane de cale ferată. În port staționează de-a lungul cheiurilor sute și sute de nave de pescuit de toate mărimile și de toate tipurile.

Dacă vrei să cunoașteri pe unul dintre lupii de mare ce fac cinste Murmanskului, vi-l prezentăm pe Anatoli Semionov, căpitanul marelui trauler „Gogol”. Cu ani în urmă el a fost distins cu Ordinul Lenin pentru o faptă uluitoare față de condițiile tehnice de atunci: într-o singură cursă cu vasul „Orocen” a pescuit zece mii de tone de pește. Astăzi Semionov are sub comanda sa 100 de oameni care pescuiesc, congeleză și sarează peștele, folosind utilaje ultramoderne. Bancurile de pește se depistează cu ajutorul aparatului hidroacustic de mare precizie, iar la măsurarea grosimii și întinderii bancurilor se folosește fișlupa. Congelarea se face la o oră după scoaterea peștelui din apă.

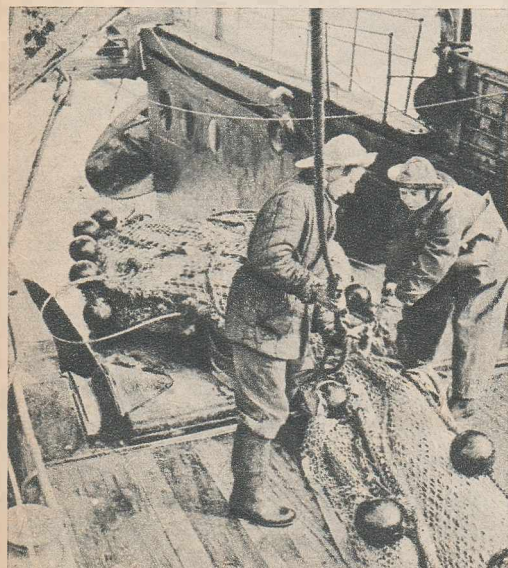
Iată, în acest fotoreportaj, cîteva aspecte din activitatea pescarilor din Murmansk care scot la iveală bogățiile nesecate ale apelor arctice.

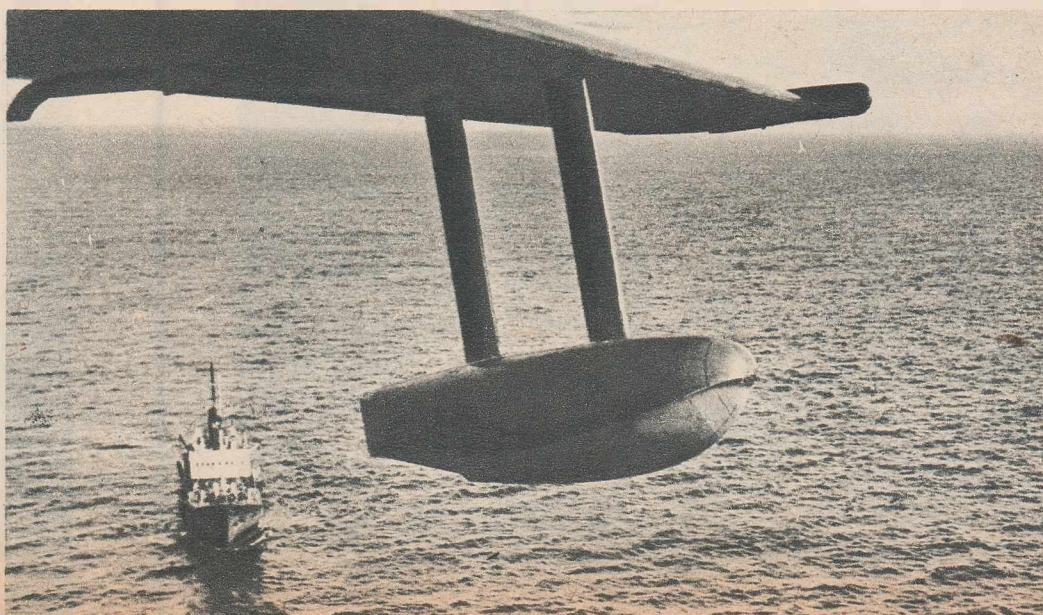
Pe Bulevardul Stalin din Murmansk.

Nave de pescuit lângă unul din cheiurile portului Murmansk.

Doi pescari de pe „Gogol” ridică năvodul cu ajutorul macaralei.

Vasul „Gogol” a ieșit în larg.

CU SARE ȘI PIPER

CINE ȘTIE ÎNCURCĂ...

Zilele trecute s-a desfășurat un concurs original de „Cine știe câștigă!“. Președintele juriului a fost însuși Pământul, iar concurenții... O să-i vedeți și dumneavoastră.

Bătrînul, în vîrstă de cîteva miliarde de ani (nu dau cifre exacte, veți vedea și dumneavoastră de ce), pune întrebarea:

— Care sînt cele mai lungi fluviu ale globului?

În sală se lasă o clipă de tăcere. Apoi din față se ridică zburdalnică o revistă, „Flacăra“ nr. 31/1960, cu o fată frumoasă pe copertă. Se urcă pe scenă și răspunde cu vioiciune, în stilul ei personal:

— Cel mai lung fluviu e Mississippi cu 6.970 km, al doilea Nilul cu 6.463 km, al treilea Amazoanele cu 6.265 km și apoi urmează pe rînd Obi cu 5.149 km, Ian-tze cu 4.988 km, Volga cu 3.395 km, Dunărea cu 2.949 km.

Bătrînul tocmai se pregătește să dea cu ciocanul în masă și să pronunțe: „Excellent! 20 de puncte!“ cînd, dintr-un colț al sălii, sare înfuriată mica „Agendă 960“ și spune:

— Nu-i adevărat! Datele nu sînt exacte. Așezați aici pe filele mele: Mississippi are 6.970 km, Nilul 6.670, Amazoanele 5.300 km, Obi 5.200 și Ian-tze 5.100 km.

În urma acestei intervenții se naște animație în sală. Se aud șoapte, risete, exclamații de mirare.

— Liniște! — strigă răgușit bătrînul, aflînd un vînt rece asupra concurenților, cîc aceștia îngheață și rămîn nemișcați, cum vorbiți pe rînd!

Se scoală ca un elev cuminte „IRO Taschen Atlas“ și, ca unul care și-a tocit bine lecția, dă răspunsul:

— Mississippi 6.970 km, Nilul 6.390 km, Amazoanele 5.500 km, Obi 5.200 km, Ian-tze 5.150 km, Volga 3.895 km, Dunărea 2.860 km.

— Sînteți mulțumiți cu răspunsul? — întrebă Pământul.

— Nu! — strigă „Larousse de Poche“ (ediția 1954). Nu e bună nici ordinea și nici lungimea indicată de antevorbitorii mei. Primul e Nilul cu 6.700 km, iar al doilea Mississippi cu 6.400 km; urmează apoi Amazoanele cu 5.500 km, Ian-tze cu 5.200 km, Obi cu 5.200 km, Volga cu 3.694 km și Dunărea cu 2.860 km.

Bătrînul Pământ, al cărui creștet s-a acoperit cu nea după atîtea cifre contradictorii, întrebă:

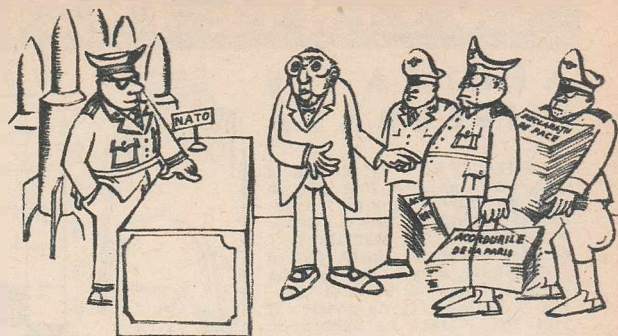
— Mai are cineva ceva de spus?

Se lasă tăcerea. Agendele, atlasurile și dicționarele tac. Dacă ar vorbi, cine știe cîte nepotriviri ar mai ieși la iveală!

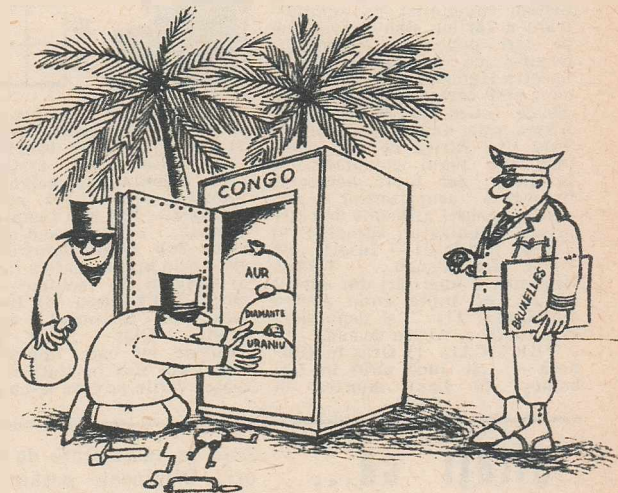
Bătrînul Pământ își reazimă fruntea obosită pe noua stațiune interplanetară sovietică. Luna și-a întors fața și a rămas și ea, stingherită, pe gînduri. Nici planetele nu grăiesc. E vorba doar de lucruri care interesează numai Pământul și ele nu se pot amesteca. E o tăcere cosmică...

Poate că totuși pînă la urmă se va amesteca vreun institut de geografie ca să curme această tăcere penibilă.

Iancu BĂRBULESCU
Arad

REVANȘARZII VEST-GERMANI: „Vrem să facem schimb: ne dați rachete, vă dăm hîrtii!“

COLONIALISTUL BELGIAN: „Grăbiți-vă băieți, nu-i timp de pierdut. Ne-a sunat ceasul!“

Desene trimise special pentru „Flacăra“
de C. NERWINSKI (R.P. Polonă)

O SOȚIE NEGLIJATĂ

— Așadar mîine mergem la mămica să-i arăt rochia cea nouă, poimîine la Eliza că mi-a promis niște lac de unghii grozav, joi la parada model, vineri la Maricica să-mi ajustez pardesiul și sîmbătă...

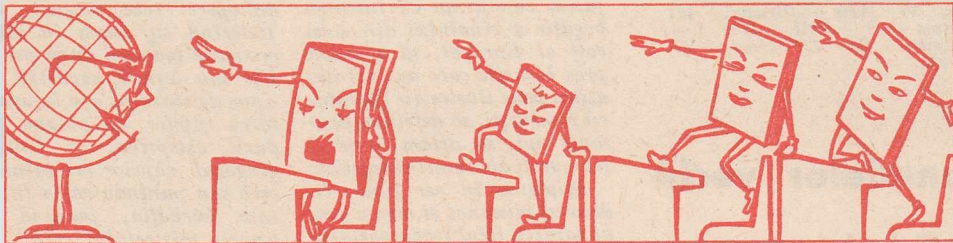
— Sîmbătă voiam și eu să merg la meci.
— Ah, dragă, ești îngrozitor. Vrei să-ți faci programul totdeauna fără să-ți seama de mine.

ÎN PATRU RÎNDURI

Unui cititor
neglijent

Filele volumelor
Parc-au fost în lupte.
Cazul său e grăitor:
Citește pe... rupte!

THE GHEORGHIU
Vaslui

CONFESIUNEA UNUI SUPERȘTIȚIOS

Mi-am pus credința-n fel și fel de fapte:
Pisică neagră,
Visuri,
Cărți de joc,
În talismane vechi, de la talcioac,
Și în strigoi miezului de noapte.
Și-am hotărît să mă despart de etc.,
De superștii,
Aștri goi și jazi.
Și asta chiar de mîine.
(Nu de azi,
Că azi e marți
Și sînt trei ceasuri rele!)

Victor PIȚIGOI

FĂCĂTORUL DE MINUNI ÎN GERMANIA OCCIDENTALĂ

Pe o bancă, într-unul din parcurile Bonnului, ședeau trei bărbați și plîngeau. Atunci Făcătorului de minuni i se făcu milă de ei și se apropie de bancă.

— De ce plîngi? — îl întrebă Făcătorul de minuni pe primul bărbat.

— Pentru că mi-a ars casa — răspuse acesta.

Făcătorul de minuni scoase carnetul de cecuri, scriese ceva în el, rupse o filă și o întinse primului bărbat.

— Ia cecul, încasează-l și cumpără-ți altă casă! — zise Făcătorul de minuni.

Primul bărbat se ridică și porni spre oraș, nebun de fericire.

— De ce plîngi? — îl întrebă Făcătorul de minuni pe cel de-al doilea bărbat.

— Pentru că unicul meu copil e bolnav și doctorii mi-au spus că va muri.

Făcătorul de minuni scoase o fiolă din buzunar și o întinse celui de-al doilea bărbat, zicîndu-i:

— Du-te, fă-i injecția aceasta și se va face bine.

Cel de-al doilea bărbat o și porni în fugă, plin de speranțe, spre oraș.

— De ce plîngi? — îl întrebă Făcătorul de minuni pe cel de-al treilea bărbat.

— Pentru că, deși iubesc adevărul, sînt redactorul-șef al unui ziar oficios al guvernului Adenauer.

Atunci Făcătorul de minuni se așeză pe bancă lîngă cel de-al treilea bărbat și plînse împreună cu el.

AFRICA SE ELIBEREAZĂ

ORIZONTAL: 1) Provincie congoleză, unde a fost pus la cale un mișcav complot colonialist împotriva tinerei Republici Congo — În Mauritania... 2) Stat european, fostă putere colonialistă, care a subjugat pe vremuri Somalia, Libia și Etiopia — Formă fixă de poezie. 3) Din Nil — Oază în Sahara de nord — Societate petroliferă italiană care exploatează petrolul în Libia. 4) Oraș și port senegalez — Oraș în Congo. 5) Pronume reflexiv — Cea a Africii palpită pentru libertate. 6) Sistem colonialist de administrare a țărilor slab dezvoltate, pe care popoarele africane îl resping cu hotărâre — Clubul Sportiv Hunedoara. 7) Alungați, cum sînt astăzi colonialiștii în Africa — Cea mai răspîndită în Africa este dansul popular. 8) Țară din Africa ce mai geme încă sub jugul colonialiștilor britanici, dar luptă neîncetat împotriva asupritorilor — Așa erau denumiți africanii de către primii colonizatori europeni. 9) Lucrau pămîntul — Insoțit. 10) Două din Congo... — Vechea denumire a unei țări din nordul Africii, ce luptă eroic pentru libertate... 11) ... și denumirea ei actuală — Africa de sud.

VERTICAL: 1) Oraș în Guineea — ... și încă unul în Dahomey. 2) Lanț muntos în

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												

Africa de nord — ... stein, munte în apusul Germaniei (Renania). 3) La intrarea în Tanganica... — Localitate din Congo, pe care colonialiștii belgieni au folosit-o drept bază militară. 4) Algeria, dar fără temperatură scăzută... — Cea sud-africană geme sub jugul legiurilor rase siste cele mai sălbatice (neart.). 5) Sudanul, în vechime — Oraș antic în Chaldeea. 6) Locuitor antic pe teritoriul actualului Franțe — Clar — „... go home”, expresie cu care imperialiștii americani sînt invitați să părăsească țările pe care le-au coto-

pit. 7) Cîmpenes — La plecarea din Etiopia... 8) Trei din Somalia... — Ascult. 9) Satul în care a murit Livingstone, unul din exponenții colonialismului britanic — Africa cea nesfîrșită... 10) Nou stat independent la răsărit de Ghana — Fărădelegi de felul celor pe care le-au comis și le mai comit colonialiștii împotriva popoarelor africane (sing.). 11) Oraș în R. P. Bulgaria — 12) Șef de trib african menționat în cartea „Un român în Africa” de A. Lecca — Om pus să stîrnească vinatul.

Știați că...

... micuța pasăre colibri mănîncă, raportat la greutatea corpului ei, de o sută de ori mai mult decît un elefant?

Intensitatea arderilor este la aceste păsări atît de mare încît, dacă nu ar mânca nimic timp de 6-8 ore, ar muri de inanție. Lucrul acesta însă nu se întîmplă, deoarece în timpul nopții organismul păsării colibri intră într-un fel de amorțeală; temperatura corpului ei, care este în general de 40°, coboară pînă la cea a aerului înconjurător, iar arderile

scad în intensitate de 10-15 ori. Dimineața pasărea „reînvie” și își reîncepe neobosită goana după hrană.

... zicala „are pielea groasă ca un elefant” nu este bine găsită?

Deși grosimea pielii elefantului, care ajunge pînă la 1,8 cm, este considerabilă, pielea rinocerului este și mai groasă, ajungînd și la 2 cm. Recordul în această privință îl deține însă o specie de hipopotami care trăiește în apele Nilului și a căror piele ajunge pînă la 2,5 cm grosime.

... viermii de ploaie „muncesc” zile întregi fără întrerupere?

Specialiștii au calculat că, în 20 de ani, un singur vierme ar putea prelucra 7 mc de pămînt. Zece mii de viermi de ploaie pot „ara” tot atîta pămînt cît un cal puternic.

DEZLEGAREA JOCULUI „LA ȘCOALĂ”, APĂRUT ÎN NUMĂRUL TRECUT

ORIZONTAL: 1) Manuale — Elev. 2) Elementara — I. 3) Dogar — Inovat. 4) I — An — Amînar. 5) Ecran — Ona — Ij. 6) Ie — Eol — Toți. 7) Ot — Pleonasm. 8) Rîuri — Go — Pe. 9) Arie — Pirueta. 10) Rîma — S — Etil. 11) I — Uimita — Ici. 12) Urca — Viclean.

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

Despre originea și valoarea monedelor vechi

Răspundem tovarășului Petre Stoica din Hunedoara, care ne-a întrebat de cînd există monedele pe pămînt și dacă acestea pot fi considerate ca documente istorice sau ca simple piese pentru colecționari.

Monedele cu efigie oficială au apărut pentru prima oară la greci, în secolul al VII-lea înainte erei noastre, ele înlocuind simplele metale prețioase cu care se făceau pînă atunci plățile. Primele monede de formă aproximativ rotundă, bătute la Atena, la Egina sau Corint, reprezentau zei, chipuri de oameni sau animale și erau adevărate opere de artă. (În foto 1: două monede vechi ateniene).

Romanii au fost cei care au început să bată pe monede efigiile împăraților. Procedeu a fost continuat apoi în multe țări de către împărați și monarhi orgolioși, care credeau că, punîndu-și chipul pe monede, vor deveni mai populari. Unuia dintre ei însă — și anume lui Ludovic al XVI-lea — orgoliul acesta i-a fost fatal. După chipul bătut

pe monede (foto 2) el a fost recunoscut, în anul 1791, de către Jean-Baptiste Drouet, în timp ce încerca să fugă din Franța. Și astfel capul acela „popularizat” de monede a căzut pe ghilolină.

Monedele și medalile bătute de-a lungul secolelor constituie documente atît de prețioase, încît pentru studiul lor s-a creat o disciplină auxiliară a istoriei: numismatica. Cu ajutorul unor piese descoperite în timpător sau în cursul a diferite săpături arheologice, se pot trage concluzii de mare însemnătate pentru istorie, atît din punct de vedere economic cît și social. După felul cum sînt confecționate monedele se poate deduce pînă și gradul de progres al meseriilor și al artelor în epoca respectivă. Pe suprafața lor patinată de vreme se păstrează intactă amprenta generațiilor din trecut.

Prin urmare, colecționarea monedelor nu poate fi considerată ca o simplă pasiune decît pentru arghirofilii și pentru cei care nu știu să citească în ele.

Cînd vrem să vopsim mobilierul bucătăriei

Toamna, ca și primăvara, se obișnuiește a se face în oricare gospodărie o curățenie radicală și o revizuire a anumitor mobile, obiecte sau instalații supuse uzului intens. La acest din urmă capitol se înscrie și mobilierul bucătăriei și al cîmării.

Sub influența aburilor și a schimbărilor dese de temperatură mobilierul de lemn din bucătărie (bufetul, masa, scaunele, etajerele etc.) suferă mai ales în ce privește vopseaua. Și cum revopsirea unor astfel de obiecte nu e o operație prea complicată, care să necesite de fiecare dată solicierea unui meseriaș specialist, dar cum, pe de altă parte, multe gospodine o fac fără să se priceapă cîtui de puțin — iată, venim cu cîteva sfaturi pe care le considerăm utile oricui:

Pentru revopsirea unui obiect trebuie curățite mai întîi resturile de vopsea veche de pe el sau cel puțin îndepărtat lustrul, ca suprafața să devină poroasă. Aceasta se poate face cu ajutorul unor bucăți de glaspapir foarte aspru. Se aplică apoi, cu o pensulă lată, un strat nu prea gros din vopseauă nouă. Se lasă să se usuce, apoi se freacă din nou cu glaspapir — de astă dată cu unul mai puțin aspru — după care se așterne, mai gros, un nou strat de vopsea. Dacă vopseaua nu conține lac suficient, i se mai adaugă lac înainte de ultima pensulare (se poate procura acest lac, ca și vopseaua, din comerț).

În cazul cînd picioarele mobilierului sînt expuse mai mult la contactul cu umezeala — și aceasta se întîmplă de obicei în bucătăriile pardosite cu plăci de mozaic, cu dală sau cu ciment — se poate procedea foarte simplu la impermeabilizarea lemnului, înainte de aplicarea vopselei. O bună impermeabilizare se poate obține astfel:

Se pensulează porțiunile expuse contactului cu apa cu o soluție compusă din 50 gr parafină și 300 gr eter de petrol. Se acoperă apoi porțiunile pensulate cu o pînză subțire și se trece peste ele cu fierul de călcat încălzit ușor, după care se așterne vopseaua.

Cu același procedeu se pot impermeabiliza și cîuțile din cîmara în care se păstrează legume uscate sau alte lucruri care nu suportă umezeala.

Cînd un bufet sau un dulap a prins miros de mușgai în interior, din cauza umezelii, înainte de a-l revopsi e bine să lăsdm în el cîteva zile în șir o farfurie cu clorură de calciu.

În sfîrșit, pentru a menține luciul mobilei vopsite și a o feri în același timp de așezarea muștelor, să trecem din cînd în cînd pe suprafața ei cu o ceapă tăiată în două. Totodată trebuie să avem grijă să nu vină în contact prea des cu grăsimi — și în special cu unt, care atacă mai mult decît orice lacul vopselei.

JOSIANA

Colțul vînătorului

INVITAȚIE LA VÎNĂTOARE

Va invităm, dragi cititori, să traversăm teritoriul vînătoresc al patriei noastre, să facem cunoștință cu întreaga bogăție a vînatului din acest colț al Europei, să umblăm prin locurile care au încîntat atîtea pene ilustre ale literaturii romînești, să defrișăm drumuri noi, să aflăm taine și frumuseți ale lumii cinegetice.

Mișcarea în aer liber, în decorul minunat și mereu nou al naturii, tirul foarte variat și nu întotdeauna ușor, nevoia de a dezlega mereu alte și alte taine procură fiecărui vînător nenumărate satisfacții, pe lângă recreația binefăcătoare pe care o oferă fiecare zi de vînătoare.

Pierdut printre stînci și arbori, își duce traiul tainic coșul de munte. Vînători experimentați i-au descoperit însă ascunzul...

Cine s-ar încumeta să grăvească absolut toate frumusețile vînătorei? Le vîdăm descoperind însă singuri, treierînd cu pușca în mînă miriștile toamnei după preluțe sau iepuri, savurînd apus de soare pe ape în aștarea rașelor, în poiana durii așteptînd, în liniștea gingașului căprioară ori jalnic cerb sau punîndu-vă la încercare bărbăția, pornind urmele mistrețului colțat, rîiaș și solitar, sau căuții drumurile celui mai puternic răpitor, ursul.

Fiecare zi de vînătoare este altceva decît o pagină citită din uimitorul cartea naturii. Imaginile culuse aici vă vor întoarce din lungul vieții și, împreună cu trofeele de vînătoare obținute (obiecte de justificată mîndrie vă vor da posibilitatea cutreierați cu gîndul locurilor umbrite, chiar și atunci cînd pușca se va odihni de mîin într-un cui, alături de carșier și rucscar.

Veți întîlni, dragi cititori, la această rubrică a vînătorului, date și fapte cu privire la diferite specii de vînat, privire la principiile de aplicare stau la baza unei gospodării raționale a vînatului ș.a.

Așadar, vă invităm să vă alăturați la vînătorul nostru.

I. CÎR T. BUC

Peștii luminoși

Mulți dintre peștii care trăiesc în mările calde au proprietatea de a răspîndi lumină în jur, corpurile lor aprîndu-ne ca învîluite într-o lumină difuză, datorită numeroaselor glande care secretă continuu o substanță mucilaginoasă luminoasă.

La unii dintre acești pești luminoși s-au creat organe fotografice speciale, care trimt fascicule de lumină în două direcții, ca lanternele de bicicletă. Astfel, peștele boua, înzestrat cu șiruri duble de organe luminoase, are înțaișarea unui vapor care plutește pe întineric cu geamurile cabinelor luminate. Sub ochi are cite un organ fotogen care se asemănă cu o perla.

Unii peștișori mici, pe lingă faptul că au pe întreg corpul o lumină difuză argintie, sînt înzestrați și cu un fel de safire rotunde, în chip de șiraguri în lungul pîntecelui, în jurul gurii, pe cap și pe spate.

O altă specie de pești, cu trupul turtit, sînt împodobii pe laturi cu ghirlande lungi de flori galbene, care strălucesc viu pe fondul închis al pielii; fiecare „floare” este formată dintr-un centru luminos mai mare, prins într-o coroană formată din puncte mai mici.

La alți pești, aceste organe luminoase, adevărate „felinare vii”, se găsesc în vîrfurile unor tentacule lungi, purtînd luminile la oarecare distanță înaintea sau în jurul lor.

GH. VLĂDOIU — Piatra Olt. Barza își aruncă uneori un puț din cuib, nu pentru că prin instinct ea ar deduce că nu poate hrăni unul în plus și nici din alte motive pe care le arată superstițiile. Fenomenul a fost studiat de ornitologi și s-a ajuns la concluzia că puțul aruncat este sau extrem de debil din naștere, sau — în cea mai mare parte din cazuri — infectat cu doi paraziți trematozi contractați de la broaște (Tylodelphis excavata și Chamocephalus ferrox), care în cele din urmă tot îl vor omori. De altfel, de multe ori puțul aruncat din cuib este deja mort sau în agonie.

MARIN FRÎNCULESCU — Buzău. E foarte posibil ca alienatul de care ne vorbii să se fi însănătoșit pe deplin de pe urma șocului întâmplător pe care l-a avut la căderea din căruță. S-au văzut numeroase cazuri de vindecare a bolilor mintale prin șocuri accidentale. E cunoscută chiar întimplarea unui internat al Institutului de psihiatrie din New York care, vînd probabil să se sinucidă, și-a vîrît mîna într-o cușcă cu șerpi veninoși, unde a fost mușcat în chip înfiorător. Administrîndu-i-se apoi o puternică doză de ser antiveninos, individul s-a zăbuit cîva timp între viață și moarte și în cele din urmă s-a vindecat. Iar medicii au constatat că, o dată cu șocul acesta, s-a vindecat și de boala mintală de care suferea.

B. MANOLACHIS — Braila. Diametrul uniform al sîrmelor foarte subțiri — cum ar fi cele folosite la ceasornice sau ca filamente pentru becuri electrice — se obține în general cu ajutorul unor găuri făcute în diamante. Metalul este tras prin aceste găuri, care nu permit devieri de la grosimea stabilită. Culturile fără pămînt (numai cu ajutorul apei și al sărurilor minerale) sînt experimentate de mai mulți ani și dau bune rezultate în special în ce privește unele legume cu conținut mare de apă ca: roșiile, castraveții, pepenii etc. Aceste culturi se practică mai ales în regiunile lipsite de pămînt arabil. Experimental au dat bune rezultate în serele Institutului „N. Bălcescu” din București. D-voastră, care aveți grădina la marginea Bărganului, n-are sens să încercați acest lucru decît ca experiență.

VIORICA BÂNCIULESCU — Rm. Vlcea. Scaul vînat — sau, cum i se mai spune, „scaul dracului” ori „spinul vîntului” — este într-adevăr o plantă medicinală cu proprietăți terapeutice recunoscute de numeroși cercetători. Ia noi în țară se găsește în împrejurimile Agapiei,

Fosta REDACȚIEI

la Aiud, pe muntele Zăganu, la Ghergani și între riurile Argeș și Săbăru. Fiertura din rădăcina acestei plante e folosită de multă vreme în combaterea cistitelor, a bolilor de piele, a bolilor pulmonare și ca afrodisiac. Modul de întrebuintare e simplu: se usucă, se mărunțește și se opărește cu apă sau cu lapte. Se lasă așa 10 minute, apoi se îndulcește cu miere de stup. Se beau 3-4 cești pe zi din această infuzie. Se pare că e foarte bună și pentru tusea convulsivă a copiilor.

LEON SORESCU — Constanța. Valurile de 30 de metri înălțime despre care ați citit sînt pur și simplu povești. În realitate, măsurătorile științifice efectuate pînă acum arată că în cursul celor mai puternice furtuni din mările sudului, valurile n-au depășit niciodată 16 metri în înălțime. Maximum de înălțime atins în Oceanul Indian este de 11 metri, în Oceanul Atlantic de 8 metri, iar în Marea Mediterană de 6 metri.

SORIN SAVA, elev — Craiova. Aprinderea unui bec electric cu ajutorul luminii captate de la o stea îndepărtată — cum ar fi chiar Arcturus — nu e de loc o „minune”, ci o experiență științifică reușită. Din clipa în care s-a inventat așa-numitul „ochi electronic”, și această „minune” a fost posibilă. Ochiul electronic fiind în esență un modest glob de sticlă prevăzut cu două fire și captușit cu un metal sensibil la lumină — cum ar fi, de exemplu, potasiul — reacționează la orice rază de lumină îndreptată asupra lui, producînd un slab curent electric, care însă poate fi amplificat pînă la puterea necesară arînderii unui bec sau punerii în mișcare a unui motor. Cu ajutorul telescopului se poate deci concentra raza de lumină a oricărei stele asupra acestui „ochi electronic”, care va reacționa producînd curent electric. Amplificat, acest curent poate aprinde orice bec electric. E clar?...

EM. VIZITIU — București. Că vulpea pescuiește uneori cu ajutorul cozii ei e o realitate. Fenomenul e confirmat de cei care au studiat-o îndeaproape. Ea își vîră în apă coada stufoasă de care se agată (sau se încurcă în firele de păr ale cozii) în special crevetele. Probabil că, urmărind un dușman, crevetele se vîră acolo ca să se ascundă. Cum a descoperit vulpea această metodă de pescuit e mai greu să vă explicăm. Cert este că o practică, și aceasta este ceea ce vă interesează, nu?

De vorbă cu medicul

MENOPAUZA

Menopauza este etapa care se întinde între epoca funcțiilor menstruale normale și cea de repaus menstrual complet. Vîrstă obișnuită a menopauzei este cuprinsă între 40 și 55 de ani, cu frecvența maximă între 46 și 48 de ani. Factorii care influențează apariția menopauzei la o vîrstă mai mult sau mai puțin înaintată sînt multipli: clima, condițiile de muncă (la femeile de la oras menopauza e mai precoce). Prea multe sarcini, ca și o serie de boli, scurtează epoca funcțiilor menstruale.

Semnele generale sînt cu atât mai evidente cu cît menopauza se instalează mai devreme și se caracterizează prin: valuri de căldură, palpitații, vîrșii în urechi, senzații de sete de am. Aceste fenomene se repetă de mai multe ori pe zi și se termină cu transpirații abundente locale sau generale. Alteori femeile au senzații de frig, sudori reci, se observă o paloare a feței, amețeli, dureri de cap persistente, uscăciunea pielii, dureri în regiunea inimii care iradiază în umăr și în brațe. Sînt frecvente de asemenea hipertensiunea arterială și tulburările de ritm ale inimii. Aceste fenomene cardiovasculare dispar pe măsura restabilirii echilibrului neuromoral.

Dintre tulburările metabolice cele mai frecvente sînt de releat: tendința spre obezitate sau scăderea în greutate. Se observă o relaxare și slăbire a maselor musculare. Ca tulburări nervoase și psihice apar nevralgii la diverse niveluri, prurit vulvar sau perineal, emotivitate exagerată și stări de neliniște, scăderea poftei de mîncare și insomnii. Semnul cel mai important al bolii îl constituie însă dispariția definitivă a menstruelor.

La apariția tulburărilor de ciclu la femeia în vîrstă de peste 40 de ani, cu atât mai mult dacă acestea se manifestă cu menstruații foarte abundente sau cu hemoragii în afara menstruațiilor, bolnava se va adresa imediat medicului, care va preciza, după analizele de laborator, dacă este vorba de începutul menopauzei sau de totul altceva.

Tratamentul este complex. La primele semne ale menopauzei, confirmate de medic, se fac injecții intramusculare cu Testolulan forma mite, o fiolă la trei zile în cele zece zile care preced menstruația. Se poate asocia Progesteron de 5 mg, o injecție la 10 zile. Pentru tulburările neuro-psihice se folosesc cu rezultate bune: luminal, una sau două tablete pe zi, sau valenal trei tablete pe zi. Eficace este și următoarea formulă: saticilat de ezerină 2/10 mg, sulfat de atropină 1/10 mg, fenil-etil-maloniluree 1 centigram, excipient cît trebuie pentru o pilulă. Se fac 40 sau 50 de pilule din care se iau 4-6 pe zi. Se mai fac injecții cu folicaium ovar. Contra obezității se impune un regim alimentar sever și administrarea de extract tiroidian de 0,025 — 2-3 drajeuri pe zi. Contra pruritului vulvo-perineal se folosește după toaleta externă următoarea fricțiune: tirotricină 25 mg, sintofolin 5 mg, glicerolul de amidon sau untură de peste 50 gr. Dacă pruritul nu este prea surdător se fac spalături cu nitrat de argint 1/5.000 sau cu acid lactic 3/1.000.

Dr. Silviu GHEREA

MODA Pălării

Cîțiva ani palăriile n-au mai fost la modă, ele fiind înlocuite de fularele care, înnodate sub bărbie, apărau părul de praf, vînt și umezeală. Începînd însă de anul trecut, moda palăriilor s-a impus din nou.

Locul fularelor a fost luat în timpul iernii de micile bonete de jersu sau de blană, care îmbracă bine capul, apărînd urechile de frig, iar în toamnă de palăriile cu calota adîncă, ce le dă stabilitate și evită aplatizarea coafurilor.

Cochete și practice, putînd fi purtate atît la un imperneabil cît și la o haină sport, aceste palării cu bor mic, ce încadrează frumos obrazul, sînt simplu de executat și pot fi făcute din cele mai variate materiale, ca: tuid, stofă scosez, fetru, rips, mătase etc.

Tinereasca beretă de fetru din desenul nr. 1, prinsă pe o benții și lucrată cu cusături aparente, are o formă înaltă. Din stoffa mantoului se poate face o palărioară cu calotă rotundă și bor mic, întors în față ca o fundă (desenul 2).

Garniturile de șnur, foarte folosite la taioare, își găsesc întrebuintare și la palării (desenul 3).

O palărie cu calota înaltă și fronsată, avînd un bor mic și lăsat în jos, ca aceea din desenul nr. 4, se poate confecționa din materialul hainei de ploaie.

La un taior elegant se potrivește o tocă de mătase, garnisită cu o pană colorată, prinsă cu un stras (desenul 5), iar la un taior sport, o palărie de fetru cu calota înaltă, garnisită cu o panglică lată de catifea în nuanța costumului (desenul 6).

Genul clasic tineresc își găsește aplicarea în palărioara cu bor ridicat din desenul nr. 7.

Din material tricotat — două palării (desenele 8 și 9). Prima, tricotată în două tonuri contrastante, are calota și borul încrêțite și prinse într-un patent. Cea de-a doua are borul răsfrînt și este strînsă în spate cu ajutorul unui șnur de lînă.

PRIZONIERI ÎN PROPRIA LOR ȚARĂ

Un adevărat lanț de interdicții îi încolțușează pe intelectualii — scriitorii, poeții, muzicienii, oamenii de știință, actorii — portughezi, împiedicându-i să se dedice preocupărilor lor, să realizeze altceva decât un surrogat cultural aprobat de Salazar și acoliții săi.

A lăuda valorile progresiste ale unui clasic, actualitatea criticii sociale a lui Molière, cuceririle științelor pozitive sau a promovării ideii păcii și a apropiării între popoare — toate acestea sînt considerate „subversive” de decalogul salazarist.

Îată de ce au fost interzise reviste ca „Draho”, „Sol Nacente”, „Seara Nova”, „Mundo”, „Joventud Leteraria”.

Urmările unei asemenea politici „culturale” sînt dezastruoase, îndeosebi în domeniul literaturii. În 1959, pentru Premiul Eca de Queiroz (premiu ce folosește de paradă numele unui valoros prozator portughez mort după primul război mondial) n-au fost prezentate decât 11 lucrări literare; cu greu s-a putut desemna un laureat, și acela fără importanță pentru viitorul literelor portugheze.

Cît privește premiul Camoens, rezervat lucrărilor dedicate temei „Portugalia și lumea portugheză”, este semnificativ faptul că el a revenit unui profesor din S.U.A...

Teatrul trăiește și el zile foarte grele. Insuși un cotidian oficios s-a văzut silit să recunoască: „Teatrul nostru se află într-o criză care durează de trezeci de ani” (perioada coincide cu cea de cînd s-a instaurat cenzura — n. a.). Pînă și activitatea cercurilor teatrale studențești a fost sever îngrădită, redusă doar la „autos” religioase și la teatrul mistic al lui Gil Vicente din secolul al XVII-lea.

Un climat sufocant domnește și în cîmpul cercetării științifice. Personalități universitare remarcabile au fost înlăturate pentru că și-au permis să aibă o gîndire proprie. Printre acestea se numără matematicienii ca Aniceto Montero, Ruy Gomez, histologi ca Lapa Rodrigues, geografi ca Jaime Cortesso. Sub amenințarea arestării sau a proscrisiei stau mii și mii de intelectuali, care știu că în orice clipă pot îngroșa rîndurile, și așa numeroase, ale celor care zac în închisori — edificii cele mai reprezentative pentru „cultura” salazaristă.

Îată ce l-a determinat pe eminentul savant Egaz Moniz, medic laureat al Premiului Nobel, să declare cu amărăciune, referindu-se la situația oamenilor de știință și cultură din Portugalia: „Sîntem prizonieri în propria noastră țară”.

E. M.

IL RECUNOAȘTEȚI în personajul din dreapta pe renumitul actor sovietic Oleg Strijenov? Fotografia a fost luată în timpul turnării — acum terminate — a filmului în culori „Dama de pică”, după opera lui Ceaiikovski. Strijenov interpretează rolul lui Herman.

DICTIONAR... MECANIC. Sa vănșii cehoslovaci au realiza această mașină, cu ajutorul căreia se pot efectua diferite traduceri. Pe cînd asemenea „dicționare” de purtat în servietă?

DEDESUBT E... SENA. Pentru a-și face reclamă, acest tric de acrobați execută un pericolos: „număr de atracție” pe un trapeu fixat de o bară a Turnului Eiffel și suspendat deasupra apelor bătrînelui fluviu ce străbate capitala Franței. Primejdia îi pîndește în fiecare clipă, la fiecare gest..

SETEA DE CULTURĂ se manifestă pretutindeni în Ghana. Neștinind seama de faptul că — drept urmare a „acțiunilor de civilizare” ale colonialiștilor — încă nu există suficiente localuri de școală, populația Ghanei organizează în întreaga țară școli improvizate. Ghanezii sînt conștienți că, pentru a-și consolida libertatea cucerită și a-și făuri un viitor fericit, sînt necesare cunoștințe care pînă nu demult le-au fost ascunse de către colonialiști.

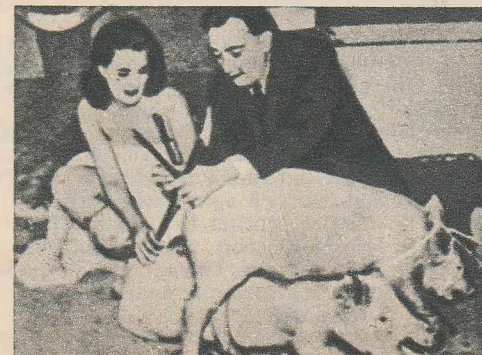
PE ASCUNS. De teama opiniei publice vest-germane, tot mai fățiș ostilă planurilor demente ale clicii războinice de la Bonn, sicriile victimelor mane vrelor militare organizate de militaristii vest-germani sînt transportate la cîmîtir în mare taină.

CU SAU PENTRU PORCI?

Se pare că unii pictori „ultramoderniști” din Occident nu sînt mulțumiți de locul pe care-l ocupă în artă diferitele animale. Unul dintre aceștia este Salvador Dali, a cărui recentă pasiune pentru neamul porcin își are rădăcina în propria sa concepție despre artă. „Inovator” chiar și în materie de realizare a absurdelor picturi abstracte, Dali a declarat penelul și paleta drept unite „ultraretrograde”, introducînd în locul lor bidinea, stîngătorul de incendiu, crema de ciocolată și... porceli. „Maestrul” a ales două porceluse care guîțau sopran. Ignorînd calitățile lor vocale, le-a legat de codiță cite o bidinea și le-a introdus într-un bazin de ciment, unde se mai aflau: o motocicletă în funcțiune, cantități apreciabile de cremă de ciocolată, frîșcă, pești, viermi, precum și o femeie goală. Totul a fost acoperit cu o pinză. Cele două porceluse, guîțînd, au agitat energic bidinelele legate de propriile lor codițe, în timp ce Dali freca una din fețele pinzei cu amestecul sus-amîntit. Rezultatul obținut și-l poate închipui oricine: o adevărată „operă de artă”...

M. DIMA

ÎN TRE DOUĂ SPECTACOLE...

Am trăit săptămîna aceasta cîteva seri de neuitat. Ni' le-a oferit marea artă a actorilor leningrădeni. Cel mai în vîrstă teatru rus, purtînd azi numele lui A.S. Puşkin, se dovedeşte veşnic tînăr şi la fel de măiestru în interpretarea epopeii eroice („Tragedia optimistă”), a dramei psihologice („Cadavrul viu”) sau a spectacolului de generalizare filozofică („Totul rămîne oamenilor”). Pe scenă fiind, actorii ne-au mişcat prin adîncă lor trăire, prin sinceritatea expresiei; în „civilitate”, stînd de vorbă cu colegii lor romîni ori plimbîndu-se prin Bucureşti, ei au cucerit toată lumea prin simplitatea şi naturalitatea lor, prin firea lor deschisă şi prietenoasă. Iată-i pe cîteva dintre ei, în această a doua postură.

Cînd face biografia teatrului pe care-l conduce, evocîndu-i tradiţiile realiste, Leonid Vivien, artist al poporului al U.R.S.S., director artistic al Teatrului Academic de Dramă „A.S. Puşkin”, devine un adevărat orator.

↑
Iată un grup de actori ai teatrului „A.S. Puşkin” întreţinîndu-se cu acad. prof. Petre Constanfinescu-Iaşi, vicepreşedinte al A.R.L.U.S.

Pozi uita oare uşor drama lui Protasov, sărmanul cadavru viu? Jocul lui Nikolai Simonov — pe scenă şi pe ecran — te-a zguduit. Şi totuşi, priviţi ce zîmbet calm, ce chip senin poţi înfîlîni a doua zi, atunci cînd Protasov redevine Simonov... ↓

Are statura impunătoare a lui Ivan cel Groznic, parcă ceva din felul în care păşea—pe ecrane — Don Quijote, ba şi trăsăturile academicianului Dronov, cunoscut la noi din „Totul rămîne oamenilor”. Dar chipul acesta destins, zîmbetul ce-i luminează obrazul aparţin lui Nikolai Cercasov. E plăcută mîngîlirea soarelui de toamnă, e caldă dragostea şi admiraţia spectatorilor romîni, nu-! aşa, iubite Nikolai Konstantinovici? ←

→
Artistă emerită a R.S.F.S.R. Galina Inlutina este o interlocutoare plină de farmec.

Printre marii actori care joacă de ani pe scena teatrului „A.S. Puşkin” se numără şi artistul poporului Iakov Marilutin. ←

FESTIVALUL FILMULUI SOVIETIC

Una din primele manifestări din cadrul tradiţionalei Luni a prieteniei romîno-sovietice va fi Festivalul filmului sovietic care începe la 7 octombrie. Iată ce filme se vor prezenta în cadrul festivalului.

PĂMÎNTDESTELENIT (foto 1) — celebrul roman al lui Mihail Solohov — ne este acum oferit în transpunere cinematografică de studioul „Lenfilm”, în regia lui Alexandr Ivanov. Conceput, asemenea „Donului liniştit” de altfel, ca o amplă trilogie cinematografică în culori, filmul ne transportă — prin cele două prime serii ale sale aflate în prezent pe ecranele noastre — într-o stăniţă căzăcească în anul în care colectivizarea agriculturii triumfă. Un film de mare forţă epică şi dramatică. În rolul lui Davidov—Piotr Cernov, în cel al lui Nagulnov—Evgheni Matveev.

SERIOJA (foto 2) — film premiat la Festivalul internaţional de la Karlovy-Vary din acest an — ne invită să privim viaţa prin înţelegerea şi sensibilitatea unui băieţuş sovietic, Serioja, şi să urmărim formarea caracterului său. Şi le facem cu încredinţare, pentru că povestirea Verel Panova, jocul sincer al micului Borea Barhatov ca şi cel al partenerilor săi — Serghei Bondarciuk şi Irina Skobjeva — au dus la realizarea unui film plin de gingăşie şi eficienţă educativă.

NOPTI ALBE (foto 3). Din nou un film după Dostoevski realizat de Ivan Piriev. Aceeaşi adîncă înţelegere a universului sufletesc al eroilor dostoevskieni, acelaşi lirism şi patos romantic. Oleg Strijenov şi Ludmila Marcenko istorisesc pe ecran emoţionanta poveste a celor cinci „nopti albe” de dor şi de speranţă, de speranţă şi dragoste pe care de Nastenka şi Visătorul ei prieten.

DOAMNA CU CĂTELUL (foto 4). În scenarizarea şi regia lui Iosif Heifit, schiţa lui Cehov a trecut din paginile cărţii pe pînza ecranului, beneficiind pentru cei doi eroi ai săi de jocul actorilor Alexei Batalov şi Ia Savvina. Doi oameni se iubesc, dar destinele lor nu se pot uni — acesta este subiectul schiţei cehoviene şi al filmului ce pune în evidenţă cu putere, implicaţiile sufletesti şi sociale ale acestor drame.

MICIMANUL PANIN (foto 5) — producţie a studioului „Mosfilm” — are caracterul filmelor captivante, inspirate din fapte reale. El narcează într-un ritm dinamic întâmplările trăite de ofiterul de marină din flota ţaristă, Panin, care a salvat treisprezece condamnaţi la moarte, strecurîndu-i pe vasul său şi înşelfînd copiii ţarişti. În rolul lui Panin, apreciatul actor V. Tihonov.

NORMANDIE-NIEMEN (foto 6). O producţie sovieto-franceză care înscrie, pe plan artistic, o mărturie a prieteniei dintre popoarele francez şi sovietic consolidată în anul războiului antifascist. Filmul aduce pe ecran biografia escadrilei franceze „Normandie” ai cărei aviatori, luptînd în rîndurile armatei sovietice împotriva hitleriştilor, au legat o prietenie caldă cu ostaşii sovietici.

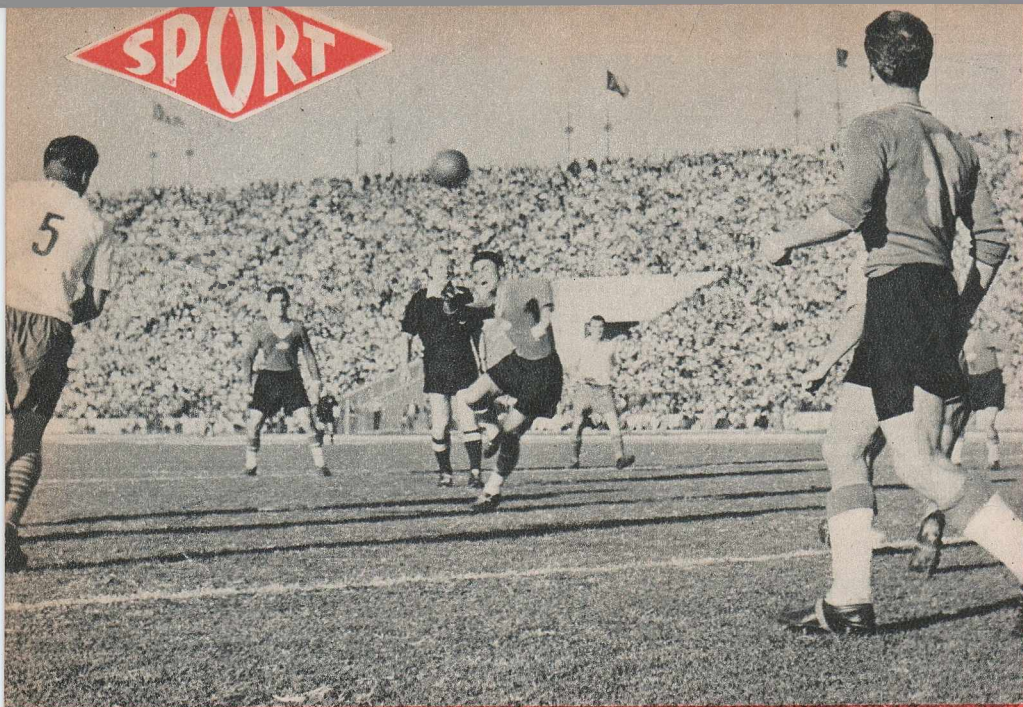

REDACTIA: Bucureşti, Piaţa Sotntei. Căsuşa Poştală 3507 of. 33 Tel. 17.60.10 int. 1244.
ONAMENTE la toate oficiile poştale din ţară şi la factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii.

PREŢUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Vlad MUŞATESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Scîntei „I. V. Stalin”.

SPORT

Aspect de la întâlnirea de fotbal C.C.A. - Steagul Roșu disputată duminică trecută în Capitală.

Fază din timpul meciului de rugby Dinamo — Știința-București.

Toamna se culege...

Se joacă mai bine fotbal. Nu prea bine, nu foarte bine (a pretinde un salt într-o lună e nereal și ne-realist) dar se joacă mai bine fotbal.

Asta înseamnă că s-a întâmplat ceva.

Și, mai ales, că se întâmplă.

(Și — nădăjduim — că se va întâmpla de aci înainte, mereu, fără șovăială și ocolișuri).

S-a învățat din înfringerile sezonului 1959-'60. Câtă vreme a trecut de la discuția hotărâtoare, organizată de U.C.F.S. pe marginea fotbalului și a Federației de fotbal? Puțină. Doar o vacanță ne desparte de dezbateri. Câtă vreme a trecut de la polemica zic, severă, combativă, găzduită de gazete pe marginea fotbalului și a Federației de fotbal? Puțină... Doar o vacanță. O vară doar. O vară de analiză, gândire și măsuri. Să gustăm roadele.

Am văzut la București și am aflat de la trimișii ziarelor în provincie că echipele, dezbărate de „ideea” jocului prea „bărbătesc”, știu mai multă tehnică decât acum un an, doi sau patru și pun mai mult preț pe minge decât pe fluierul piciorului. Polemica — violentă pe alocuri — între frumos și dur s-a rezolvat pare-se în favoarea singurei căi posibile și de bun simț: stadionul este scenă de spectacol, nu abator. Știința-Cluj, Rapid, U.T.A., Dinamo, C.C.A. au arătat publicului scinteieri de talent (existent dar nu îndeajuns cultivat), momente de stăpânire a balonului (meșteșug azi, mîine măiestrie), faze de tactică (vestind poate o concepție pentru națională). Așadar, fotbalul s-a îndreptat pe drumul de costișă care duce la... tehnică. Să-i urmărim cu grijă și cu o mîină de ajutor, mersul.

Am aflat pe urmă că vom primi la București vizita unei echipe braziliene. Jocul „Bahiei” pe „23 August” se anunță interesant și „în sine” dar mai mult încă prin semnificație: străduindu-se pe linia însușirii, cu modestie și seriozitate, a meseriei. Federația aduce formații caracterizate printr-o bună cunoaștere a tehnicii. Brazilienii, se știe, sînt virtuoși; nu știm cum vor juca, nu știm cum vom juca, dar bănuiesc că se va juca fotbal. Bahia vine după Honved și înaintea... Cui? Așteptăm echipe de clasă, numai echipe de clasă, îi așteptăm pe sovieticii care au cîștigat la Paris „Cupa Europei”, pe francezi și pe cehi, pe italieni, pe englezi... Și nu așteptăm rezultate, ci rezultatul rezultatelor, adică învățătura. Tehnică. Meserie.

Meserie.

Meserie.

Meserie...

Am mai constatat, de asemenea, un spor simțitor al spiritului critic (concret, combativ, constructiv) în textele despre fotbal din „Sportul Popular” și din alte gazete. E un spirit bun — pe linia indicațiilor din „Scînteia” — un spirit „de lucru”, un spirit care nu îngăduie amotirea.

Să-i urmărim, cu grijă și cu o mîină de ajutor, mersul.

AI, M

COPERTA
NOASTRĂ:

MARGARETA
PÎSLARU

La sediul studioului bucureștean de televiziune sosește mereu scrisori prin care numeroși telespectatori întreabă „cine este Margareta Pîslaru?”

Cine este Margareta Pîslaru?...

Este, în primul rînd, elevă în clasa a IX-a a unei școli medii mixte din Capitală și — după cite sîntem informați — învață bine.

Este, în al doilea rînd, cîștigătoarea premiului I la

Concursul vocal pentru artiști amatori al caselor de cultură ale tineretului din București.

Este, în al treilea rînd, o talentată interpretă de muzică ușoară la „micul ecran”. Dovedă, teancurile de scrisori mai sus pomenite.

Concursul internațional de înot și polo, desfășurat timp de trei zile la Ștrandul Tineretului a luat sfîrșit sîmbăta trecută după-amiază.

Fotografia noastră înfățișează unul din momentele critice la poarta jucătorilor polo în întâlnirea de polo dintre formațiile Dinamo-Berlin și Gwardia-Varșovia, terminată în favoarea echipei germane cu rezultatul de 8-2 (4-2).

